Τὸ φύλλον δραχ. 3 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5.—

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932 Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 120. Ἑξάμηνη δραχ. 65. Τρίμηνη δραχ. 35.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50· Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος | *Ἀθῆναι, 10 Αὐγούστου 1940* | *Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 37*

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ AL. BADIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Ἀλλὰ νὰ ποῦ τὰ βάσανα τοῦ δυστυχισμένου Φραγκίσκου δὲν τέλειωσαν ὡς ἐδῶ. Μόλις ὁ μικρὸς ἤπιε λίγο ἀπὸ τὸ ὑγρὸ ποὺ ἦταν στὸ δοχεῖο τὸ ἄφησε πάλι κατὰ γῆς κάνοντας φοβερὲς γκριμάτσες.

Τί εἶχε λοιπὸν πάθει; Τίποτε, μόνο ποὺ τὸ δοχεῖο δὲν εἶχε νερὸ ἀλλὰ γάλα ξυνισμένο, πράμμα θαυμάσιο γιὰ τὴν χώνευση ἀλλὰ ποὺ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ ἔχει δυσάρεστη γεῦσι γιὰ ὅσους δὲν τὸ ἔχουν συνηθίσει.

Τὸ περιστατικὸ αὐτὸ ἔκοψε τὴν ὄρεξι τοῦ Φραγκίσκου. Ἡ ζημιὰ ὅμως δὲν ἦταν μεγάλη, γιατὶ ἡ πιατέλλα, ἦταν σχεδὸν ἄδεια.

Ἀφοῦ τὰ παιδιὰ τελείωσαν τὸ φαΐ τους ἑτοιμάστηκαν νὰ γυρίσουν πάλι στὴν προτεινή τους θέσι καὶ νὰ ξανακοιμηθοῦν. Ἔξαφνα ὅμως ὁ Ἀλῆς βὲν Ἀμὰρ πετιέται ἀπάνω, τ' ἁρπάζει τὰ δυστυχισμένα καὶ τὰ πετάει ἔξω, κλείνοντας ὕστερα καλὰ τὴν πόρτα.

Ποῦ νὰ φαντασθοῦν οἱ τρεῖς μικροὶ τέτοια περιποίηση. Δὲν ἤξεραν τί νὰ ποῦν σὰν εἶδαν τὸν κύριο Ἀλῆ βὲν Ἀμὰρ ν' ἀγριεύῃ ἔξαφνα τόσο, ἐνῶ ὡς ἐκείνη τὴν ὥρα καθόταν ἥσυχος καὶ φαινόταν σὰν νὰ μὴν τὸν ἔνοιαζε καθόλου γιὰ τὴν παρουσία τους.

Ἐκεῖνα τὰ κακόμοιρα, ὅταν βρέθηκαν ἔξω, ζάρωσαν μπρὸς στὴν πόρτα μὴ ξέροντας τί νὰ κάνουν.

Εὐτυχῶς ποὺ ἡ νύχτα ἦταν λαμπρότατη καὶ ζεστὴ κι' ἔτσι ἀποφάσισαν νὰ κοιμηθοῦν ὅπως, ὅπως.

Ἐπλάγιασαν λοιπὸν χάμου στὸ γυμνὸ χῶμα, καὶ ἐκεῖ ποὺ τὰ ἔπαιρνε ὁ ὕπνος, ἀνοίγει σιγὰ σιγὰ ἡ πόρτα κι' ἕνα χέρι τοὺς ρίχνει ἕνα παλιὸ χαλί.

Ἡ καλὴ Οὐρίδα, ἀφοῦ δὲν τὰ κατάφερε νὰ πείσῃ τὸν ἄγριο ἄντρα της νὰμὴν διώξῃ τὰ παιδιά, τοὺς ἔρριξε τὸ χαλὶ ἐκεῖνο γιὰ νὰ τ' ἁπλώσουν καὶ νὰ κοιμηθοῦν σ' αὐτὸ κι' ὄχι κατάχαμα στὴ γῆ.

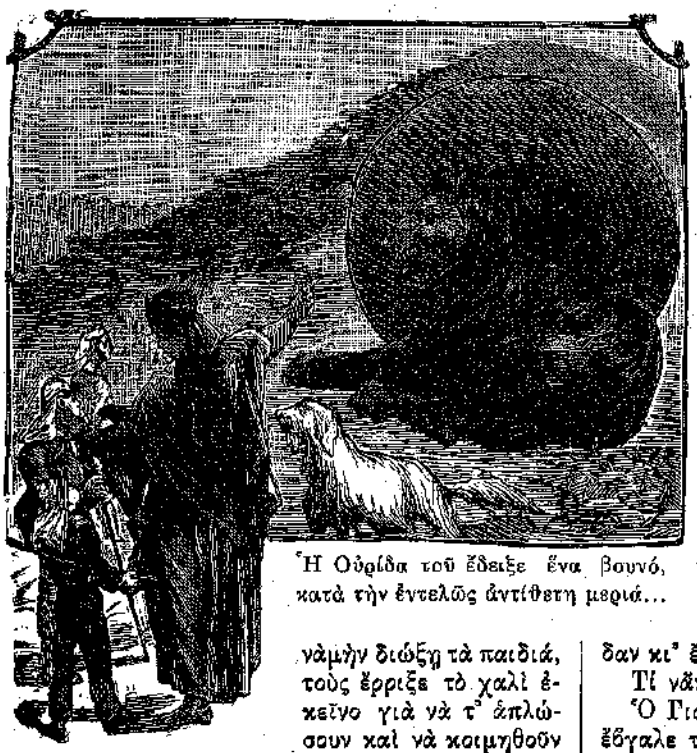

Ἡ Οὐρίδα τοῦ ἔδειξε ἕνα βουνό, κατὰ τὴν ἐντελῶς ἀντίθετη μεριά...

Σὲ λίγο οἱ τρεῖς μικροὶ κοιμόνταν σὰν νὰ βρίσκονταν ξαπλωμένοι στὸ πιὸ μαλακὸ καὶ ἀναπαυτικὸ κρεββάτι.

Μιὰ ὥρα ὅμως ὕστερα ὁ Γιάννης ξύπνησε ἀπὸ τὰ βογγητὰ τοῦ Φραγκίσκου.

— Τί ἔχεις, Φραγκίσκο, τὸν ρώτησε σιγά-σιγά, μήπως εἶσαι ἄρρωστος;

—Ὄχι· μόνο ποὺ δὲν μπορῶ νὰ κοιμηθῶ, εἶπε ὁ Φραγκίσκος. Δὲν ξέρω τί ἔχω· εἶναι σὰν νὰ μοῦ κεντοῦν χιλιάδες βελόνες ὅλο μου τὸ κορμὶ καὶ σὰν νὰ περπατοῦν στὸ πρόσωπό μου ζωῦφια.

— Καλὲ τί λές, θὰ ὀνειρεύεσαι. Κοιμήσου καὶ δὲν εἶναι τίποτε.

Ἀλλὰ πρὶν τελειώσῃ τὸ λόγο του ἄρχισε κι' αὐτὸς νὰ αἰσθάνεται τὸ ἴδιο. Ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ ξύπνησε κι' ὁ Μιχαλάκης μὲ τὸ ἴδιο παράπονο.

— Μὰ τί τρέχει; εἶπε ὁ Μιχαλάκης κλαίγοντας. Δὲν βαστῶ πιὰ μοῦ φαίνεται σὰν νὰ μὲ τσιμποῦν χιλιάδες ψύλλοι.

— Μπᾶ, εἶπε ὁ Γιάννης, δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ παραπονιέσαι γιὰ τοὺς ψύλλους. Οἱ ψύλλοι δὲν τρῶν.

Ὁ Γιάννης εἶχε δίκιο· ἦσαν ψύλλοι, ἀλλὰ τί εἴδους καὶ πόσοι!

Γιὰ νὰ πάρῃ κανεὶς κάποια ἰδέα τί πρᾶγμα ἦταν, θὰ ἔπρεπε νὰ ταξιδέψῃ στὰ μέρη ἐκεῖνα, ἀλλοιῶς εἶναι τῶν ἀδυνάτων, ἀδύνατο νὰ τὸ φαντασθῇ. Γι' αὐτὸ οἱ τρεῖς μικροὶ εἶδαν κι' ἔπαθαν ὁλόκληρη τὴ νύχτα.

Τί νἄκαναν ὅμως;

Ὁ Γιάννης κάνοντας πολὺ σωστὰ ἔβγαλε τὰ ροῦχα του καὶ τὰ ἐτίναξε καλά, ἀφοῦ δὲ ἐβοήθησε καὶ τ' ἀδέλφια του νὰ κάνουν τὸ ἴδιο, ἄλλαξαν τόπο καὶ πῆγαν καὶ ξάπλωσαν λίγο μακρύτερα. Ἐκεῖ ἡσύχασαν κάπως κι' ἕνας ὕπνος γλυκύτατος τοὺς ἔκανε νὰ ξεχάσουν καὶ τοὺς ψύλλους καὶ τὰ τσιμπήματά τους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'

Τὸ λιονταρὶ τοῦ Βοῦ Ἰζὲλ

Τὰ παιδιὰ ξεκουράζονται πολὺ εὔκολα. Ἔτσι τὰ τρία παιδιὰ—τρεῖς

ἀληθινοὶ ἥρωες—ἐξύπνησαν πρὶν ἀκόμη βγῇ ὁ ἥλιος, ὅλο ζωὴ καὶ δύναμη, σὰν νὰ μὴν εἶχαν διόλου κακοπεράσει τὴ νύχτα.

Ὁ Γιάννης εἶχε δρεξη ν' ἀρχίσουν ἀμέσως κιόλας τὴν πορεία τους γιὰ νὰ ξκερδίσουν καιρό. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ ὅμως δὲν ἤθελε νὰ φύγουν χωρὶς νὰ εὐχαριστήσουν τὴν πονόψυχη νέα γιὰ ὅσα καλὰ τοὺς ἔκανε.

Ἀποφάσισαν λοιπὸν νὰ περιμένουν ὥς ποὺ ν' ἀνοίξῃ ἡ πόρτα τῆς καλύβας, μόλο ποὺ δὲν εἶχαν καμμιὰ ὄρεξη ν' ἀντικρύσουν τὰ μοῦτρα τοῦ εὐγενέστατου κυρίου Ἀλῆ βὲν Ἀμάρ.

Σὲ λίγο ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ πρόβαλε ἀπὸ αὐτὴ ἡ ἀγαθὴ Οὐρίδα κρατώντας στὸν ὦμο της ἕνα σταμνί. Ἐπήγαινε στὸ ποτάμι νὰ φέρῃ νερό. Ὅταν πέρασε μπρὸς ἀπ' τὰ παιδιὰ τοὺς ἔρριξε ἕνα σακκουλάκι μὲ παξιμάδια καὶ χουρμάδες.

Ὁ Γιάννης μόλο ποὺ δὲν ἤξερε πῶς νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ, μιὰ καὶ δὲν μιλοῦσε τὴν γλῶσσα της, προσπάθησε μὲ διάφορα νοήματα καὶ σχήματα καὶ μὲ τὰ μάτια του ἀκόμα, νὰ τῆς δώσῃ νὰ καταλάβῃ τί ἤθελε νὰ τῆς πῇ. Καὶ στ' ἀλήθεια τὄκανε τόσο καλά, ποὺ ἡ Οὐρίδα τὸν κατάλαβε.

Ἀλλὰ ὁ Γιάννης ἤθελε νὰ τὴν ρωτήσῃ καὶ ποῦ πέφτει τὸ Βοῦ Ἰζέλ. Ἄρχισε λοιπὸν νὰ λέγῃ «Βοῦ Ἰζέλ, Βοῦ Ἰζέλ» καὶ νὰ δείχνῃ μὲ τὸ χέρι του κατὰ τὸ μέρος ποὺ νόμιζε πὼς θὰ ἦταν τὸ βουνό.

(Ἀκολουθεῖ) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΤΟΥ ΤΙΓΡΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

—(Συν. ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος)—

Ἡ Φροσούλα στενοχωρέθηκε. Ἔχει γοῦστο νὰ τὸν διώχνανε. Ἔπρεπε ὁ Τίγρης νὰ καταλάβῃ τὸν κίνδυνο. Μὰ ἐκεῖνος χαμπάρι δὲν ἔπαιρνε. Ἡ θεία Κατίνα ὅλο καὶ μουρμούριζε: «Τὸ διάολο βάλαμε σπίτι μας, θὰ τὸ σπάσω στὸ ξύλο τὸ παλιόγατο».

Καὶ τότε ἡ Φροσούλα πῆρε τὴν ἡρωϊκὴ ἀπόφαση νὰ τὸν δείρῃ. Προτιμοῦσε νὰ τὸ κάνῃ ἐκείνη παρὰ οἱ ἄλλοι. Μπορεῖ νὰ τῆς τὸ σκοτώνανε. Ὑποσχέθηκε ὡστόσο νὰ τοῦ τὶς δώσῃ γερὲς γιὰ νὰ τὸν συνετίσῃ. Καὶ κράτησε τὸ λόγο της. Τὴν πρώτη φορὰ ποὺ τὸν εἶδε πάνω στὸ τραπέζι, τοῦπαιξε κάμποσες μ' ἕνα ξύλο. Ὁ Τίγρης θάρρεψε πὼς τοῦκανε παιγνίδια. Ἄ, μὰ ὄχι! Ἐκείνη δὲν ἀστειευόταν. Ὁ Τίγρης διαμαρτυρήθηκε. «Νιάρρ, νιάρρ, τί συμπεριφορὰ ἤτανε αὐτή; Δὲν τὸν εἶχε μάθῃ ἔτσι». Σούφρωσε τ' αὐτιά του καὶ ζάρωσε πάνω στὸ τραπέζι πεισματωμένος.

Ἡ Φροσούλα ἀγανάκτησε. «Τί ἀφιλότιμο γατὶ ἤτανε τοῦτο;» Τὸν ἄρπαξε μὲ θυμὸ καὶ τὸν πέταξε χάμω. Μὰ ἐκεῖνος σὰν τέλειος τζέντλεμαν δὲν κράτησε κακία. Ἀμέσως ἦρθε καὶ τρίφτηκε στὰ πόδια της κι' ἄρχισε ὕστερα τὰ χοροπηδήματα προσπαθώντας νὰ φτάσῃ τὸ ξύλο ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια της. Τέτοια μακροθυμία τὴν ἀφώπλισε. Στὴ στιγμὴ τά φτιάξανε πάλι.

Ἡ ἴδια σκηνὴ ἐπαναλήφθηκε κι' ἄλλες φορές. Ἡ Φροσούλα κατάλαβε πῶς τὸ ξύλο της, καὶ τὸ πιὸ δυνατὸ ἀκόμα, δὲν τὸ πολυλογάριαζε. Ἀγωνιζότανε λοιπὸν νὰ τρέχῃ ἀπὸ πίσω του καὶ νὰ προλαβαίνῃ τὰ . . . ἀτυχήματα. Φαντασθῆτε τώρα τὴν τρομάρα της, ὅταν τὸν τσάκωσε μιὰ μέρα μέσα στὸ μπουφὲ τῆς κουζίνας πλάϊ στὰ ποτήρια! Αὐτὴ ἡ Μαρία ἔφταιγε, ποὺ τὸν εἶχε ἀφήσει ἀνοικτό. Εὐτυχῶς ποὺ ἡ Φροσούλα πρόλαβε τὸ κακό. Ἐξ ἄλλου κι' ὁ Τίγρης περπατοῦσε ἀνάμεσα στὰ γυαλικὰ καὶ τὰ μπιμπελῶ σὰν βιρτουόζος ἀκροβάτης. Παρ' ὅλες του τὶς τρέλλες δὲν εἶχε στὸ παθητικό του οὔτε μιὰ ζημιά.

Μιὰ μέρα τὸν χάσανε. Ψάξανε παντοῦ σ' ὅλα τὰ δωμάτια, κάτω ἀπὸ τὰ ἔπιπλα, μὰ ἐκεῖνος εἶχε γίνει ἄφαντος. Ἡ Φροσούλα βρισκόταν σὲ ἀπόγνωση: «Ἄχ, μαμμά μου, πάει, ἔφυγε! ἄχ, μαμμά μου, τὸν ἐδιώξατε» κλαψούριζε συνεχῶς κι' ἔχυνε πικρὰ δάκρυα.

Ἡ Μαρία τὸν εἶχε δῆ ὡστόσο μιὰ στιγμὴ νὰ μπαίνῃ στὴν κάμαρα τοῦ μπαμπᾶ. Γιὰ χιλιοστὴ φορὰ ψάξανε κι' ἐκεῖ, ἀλλὰ τοῦ κάκου. Ὡς κι' ἡ μαμμὰ ἐνδιαφέρθηκε, ἀκόμα κι' ἡ θεία Κατίνα γιὰ τὴ μυστηριώδη ἐξαφάνιση. Ὅτι χάθηκε τὸ γατὶ καμμιὰ ἀμφιβολία. Ἀλλὰ πῶς; πότε;

— Μὰ ἐπιτέλους ἄνοιξε ἡ γῆ καὶ τὸ κατάπιε; ἔκανε ἡ μαμμὰ ἀγανακτισμένη, κι' ἄνοιξε τὴ ντουλάπα της νὰ κρεμάσῃ ἕνα φόρεμα. Ἐκεῖ μέσα ὁ Τίγρης ἀμέριμνος κοιμότανε ὕπνο βαθύ.

Ἄλλο του ἀκατανόητο καπρίτσιο ἤτανε νὰ κοιμᾶται κάθε βράδυ στὰ πιὸ ἀπίθανα μέρη καὶ διαρκῶς ἄλλοῦ. Ἂς τοῦ εἶχε ἑτοιμάσει ἕνα τόσο ὡραῖο καλαθάκι ἡ Φροσούλα. Κάθε πρωῒ τὸν βρίσκανε, πότε στὸ τζάκι, πότε στὸ ψυγεῖο, ἢ τὸ μπουφέ. Μιὰ μέρα τὸν ἀνακαλύψανε ἀπάνω στὴ βιβλιοθήκη. Κάποιο πρωϊνὸ ἦρθε ἡ Μαρία σκασμένη στὰ γέλοια.

— Κυρία! ἐλᾶτε νὰ δῆτε!

Τρέξανε ὅλοι στὴν κουζίνα. Πάνω στὸ μπουφὲ κουλουριασμένος μέσα στὴν ἄζεια φρουτιέρα κοιμότανε ὁ Τίγρης.

— Μ' αὐτὸ πιὰ εἶναι ἀνυπόφορο ξέσπασε ἡ θεία Κατίνα. Σὲ λίγο θὰ τὸν βροῦμε καὶ σὲ κανένα τζέντζερη μέσα. Δὲν μπορεῖ νὰ συνεχισθῇ αὐτὴ ἡ κατάσταση. Θὰ συχαίνεται νὰ φάῃ κανείς.

— Ἀλήθεια καταντάει βάσανο, συμφώνησε κι' ἡ μαμμά.

Ἡ κατακραυγὴ ἤτανε γενική. Ἡ Φροσούλα τὰ χρειάστηκε. Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν γλύτωνε. Ποῦ νὰ φαντάζεται κάθε φορὰ τί νέα ἀνοησία σοφιζόταν ὁ Τίγρης καὶ νὰ τὴν προλαβαίνῃ. Ἡ ψυχή της σφίχτηκε. Πῆρε τὸ χρυσό της γατὶ ἀγκαλιὰ καὶ κάθησε σὲ μιὰ γωνιὰ νὰ κλάψῃ μὲ τὴν ἡσυχία της.

— Μά Τιγράκι μου, δὲν καταλαβαίνῃς λοιπὸν τί θὰ πάθῃς;

— Ρόν, ρόν, ρόν. . .

— Δὲν βλέπεις μ' αὐτὲς τὶς τρέλλες σου πὼς θὰ σὲ πετάξουνε στὸ δρόμο καὶ τί θὰ κάνω ἐγὼ ἡ κακομοίρα;

— Ρὸν ρόν, ρὸν ρόν. . . συνέχισε ἐκεῖνος, ἀπαθὴς καὶ μακάριος.

Καὶ μιὰ στιγμὴ ποὺ ἡ Φροσούλα ἄκουσε τὴ θεία Κατίνα νὰ λέγῃ: «νὰ τὸ βάλουμε σ' ἕνα σακκί», δὲν βάστηξε. Ἄρχισε νὰ κλαίγῃ μ' ἀναφυλλητά. Ὁ Τίγρης παραξενεύτηκε. Ἀνέβηκε στὸν ὦμο της νὰ τὴ δῇ καλλίτερα. Τί ἔπαθε λοιπὸν καὶ κουνάει ἔτσι τὸ κεφάλι της; Μπᾶ! καινούργιο παιγνίδι σίγουρα. Ἀρχίζει νὰ τὴ χτυπᾷ μαλακὰ στὸ μάγουλο μὲ τὸ πόδι του. Ἡ Φροσούλα χαμογελάει ἀνάμεσα στὰ δάκρυα της. Ἐξαφνα τῆς ἦρθε μιὰ ἰδέα. Ἂν κάνουνε πὼς τὸν διώχνουνε, θὰ τὸν πάρῃ γρήγορα νὰ πάῃ στὴν κυρὰ Λένη. Ἐκείνη λατρεύει τὰ γατιά. Γιὰ χατῆρι τοῦ Τίγρη θὰ κρατήσῃ καὶ τὴ Φροσούλα.

Τὸ μεσημέρι, πηγαίνοντας στὴν τραπεζαρία ἡ Φροσούλα ἄκουσε τὴ μαμμὰ νὰ λέγῃ: «Αὐτὸ τὸ παιδὶ ἔχει τρέλλα μὲ τὸ γάτο του. Τὴ λυποῦμαι νὰ τῆς τὸ στερήσω». Κι' ὁ μπαμπᾶς: «Ὅλα τὰ γατάκια ἔτσι κάνουνε. Ἄμα μεγαλώσουν ἡσυχάζουνε».

Τί χαρά! Ἡ Φροσούλα ἔτρεξε νὰ πῇ στὸν Τίγρη τὸ χαρμόσυνο νέο. Ἐκεῖνος κοιμότανε. Μεσάνοιξε τὰ μάτια του τεμπέλικα καὶ τεντώθηκε μ' ἀδιαφορία: «Ἀμ' κάτι ἤξερε ἐκεῖνος καὶ δὲν σκοτιζόταν. Τέλεγε τῆς Φροσούλας, μὰ ἐκείνη εἶχε ὄρεξη γιὰ κλάμματα. . .».

ΜΑΙΡΗ ΠΕΛΑΓΗ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΠΑΓΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΥΤΕΣ τὶς ἡμέρες, μὲ τὴ μεγάλη ζέστη—πρὶν φυσήσουν ἐννοεῖται τὰ νόσο ὀροσερὰ μελτέμια, ποὺ φέτος μᾶς ἀνακούφισαν κάπως νωρὶς — σημειώθηκε ἔλλειψη πάγου. Ἔ, φυσικά, ὅταν κάνῃ τόση ζέστη, ὅλοι, κι' οἱ φτωχότεροι, ἀγοράζουν πάγο, κι' ἡ ζήτηση ὑπερβαίνει τὴν προσφορά, δηλαδὴ τὰ ἐργοστάσια δὲν βγάζουν ὅσο πρᾶγμα χρειάζεται. Κι' ὅσοι δὲν ἔβρισκαν, ἐφώναζαν: «Ἄ! δὲν ὑπάρχει πάγος; Μὰ τί γίνεται; Καὶ πῶς μποροῦμε νὰ ζήσουμε, καλοκαίρι καιρό, χωρὶς πάγο; Δυστυχία! ἀπελπισία!»

Αὐτὰ τὰ φώναζαν προπάντων οἱ νεώτεροι, ποὺ ἔχουν συνηθίσει «νὰ ζοῦν μὲ πάγο» ἀφότου γεννήθηκαν. Οἱ πρεσβύτεροι ὅμως ἦταν πιὸ καρτερικοί. Δὲν θεωροῦσαν τὴν ἔλλειψη τόσο μεγάλο δυστύχημα. Θυμούνταν τὰ παλιά τους, ὅταν ὁ τεχνητὸς πάγος ἦταν ἀκόμα ἄγνωστος, κι' ὅπως τότε, ἔβαζαν τὸ χλιαρὸ νερὸ τῆς βρύσης σὲ κανένα πήλινο κανάτι καὶ περίμεναν ὑπομονητικὰ νὰ κρυώσῃ. Κι' ἔλεγαν στοὺς νεώτερους:

—Ἔ! τί κάνετ' ἔτσι; Πῶς ζήσαμε μεῖς τόσα χρόνια χωρὶς παγοποιεῖα καὶ ψυγεῖα; Ὑποθέσετε πὼς δὲν ἐφευρέθηκε ἀκόμα ὁ τεχνητὸς πάγος καὶ συμμορφωθῆτε.

Οἱ πρεσβύτεροι εἶχαν καὶ δίκιο καὶ ἄδικο. Δίκιο, γιατὶ ζῇ βέβαια κανεὶς καὶ χωρὶς πάγο, ποὺ μπορεῖ νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ μὲ πολλὰ τεχνάσματα. Ἀλλὰ κι' ἄδικο, γιατὶ ἄμα εἶναι κανένας συνηθισμένος σὲ μιὰ κατάσταση, δύσκολα δέχεται ἄλλη, χειρότερη, ποὺ τὸν βρίσκει ξαφνικά, ἀπροετοίμαστο. Τὸν παλιὸ καιρό, βλέπετε, ἡ κατάσταση ἦταν σταθερή, μόνιμη, κι' οἱ ἄνθρωποι ἔπαιρναν τὰ μέτρα τους καλά. Γιὰ νὰ πίνουν κρύο νερό, κατασκεύαζαν τὰ πιὸ λεπτά, τὰ πιὸ πορώδη πήλινα κανάτια—πήγαινε νὰ βρῇς τώρα! —παὶ τὰ κρεμνοῦσαν γεμᾶτα στὸν ἀέρα, πολλὰ στὴ σειρά, ἢ τὰ τοποθετοῦσαν ἁπλῶς *στὸ φρέσκο*, καὶ σὲ λίγο τὸ νερό, ὅσο ἔμενε μέσα, γιατὶ μεγάλο του μέρος ξέφευγε ἀπὸ τοὺς πόρους τοῦ κανατιοῦ, ἦταν κρύο σὰν τοῦ πηγαδιοῦ. Ἢ τὸ ἔβαζαν σὲ καλὰ κλεισμένες μποτίλλιες καὶ τὶς ἔρριχναν στὸ πηγάδι, ὅπως καὶ τὰ καρπούζια, τὰ πεπόνια, τἀγγούρια κι' ὅ,τι ἄλλο στερεὸ φαγώσιμο ἤθελαν νὰ τὸ κρυώσουν. Τὸν παλιὸ καιρό, τὸ πηγάδι ἦταν τὸ ψυγεῖο.

Ναί, ἀλλὰ παγωτά, γρανίτες, παγωμένες κρέμες, δὲν ἔκαναν; Πῶς; ἔκαναν κι' ἀπ' ὅλ' αὐτά! Ἂν δὲν εἶχαν τεχνητὸ πάγο, εἶχαν φυσικό: τὸ χιόνι, ἀπ' τὶς κορφὲς τῶν ψηλῶν βουνῶν, ποὺ χειμῶνα-καλοκαίρι εἶναι χιονοσκεπασμένες. Στὴν Ἀθήνα, κατέβαζαν χιόνι ἀπὸ τὴν Πάρνηθα, ἢ κουβαλοῦσαν κι' ἀπὸ μακρύτερα μὲ καΐκια καὶ κάρρα. Στὴν πατρίδα μου, τὴ Ζάκυνθο, ἔφερναν χιόνι ἀπὸ τὸν Αἶνο, τὸ βουνὸ τῆς γειτονικῆς Κεφαλλονιᾶς.

Καὶ θυμοῦμαι ἀκόμα—ἤμουν τότε παιδὶ — τὴ χαρά μου, τὴ χαρὰ ὅλων, ὅταν, μὲ τὶς πρῶτες ζέστες, ἔφτανε τὸ πρῶτο φορτίο καὶ τὰ ζαχαροπλαστεῖα ἐπρόσφεραν τὰ πρῶτα παγωτά—ὄχι βέβαια κασάτα, ἀλλὰ μόνο κρέμα, λεμόνι, βύσσινο, βερύκοκο, φράουλα, κι' αὐτὰ πάλι ὄχι πολὺ στερεά, πηχτά, σὰν τὰ σημερινὰ τοῦ πάγου, ἀλλὰ κάπως ἀναλυτά, ὄχι ὅμως λιγώτερο γιὰ μᾶς «τερψιλαρύγγια» (λέξη τῆς ἐποχῆς). Κι' ἀκόμα θυμοῦμαι πὼς τὴν ξύλινη σὰ βαρελάκι παγοτιέρα, τὰ ζαχαροπλαστεῖα, γιὰ ρεκλάμα, τὴν τοποθετοῦσαν ἀπέξω, κι' ἐπειδὴ ἦταν τυλιγμένη, γιὰ νὰ μὴ λυώνῃ μέσα τὸ χιόνι, μὲ πολλὰ βρεμμένα πανιὰ σὰ σπάργανα, ἕνας γουστόζος Ζακυνθινὸς τῆς παρέας μας, ὁ περίφημος Σωκράτης Ζερβός, τὴν ἔλεγε. . . *δρακοῦ*: «Ἔ, βγῆκε κι' ἡ δρακοῦ. Καὶ τοῦ χρόνου!»

Ὅλα λοιπὸν τὰ εἴχαμε τότε καὶ χωρὶς τεχνητὸ πάγο. Ἕνα μόνο δὲν εἴχαμε: ψυγεῖα. Οὔτε στὰ σπίτια, οὔτε στὴν ἀγορὰ ὑπῆρχε τέτοιο πρᾶγμα (τὸ χιόνι δὲν ἔφτανε παρὰ μόνο γιὰ τὰ ζαχαροπλαστεῖα καὶ τὰ καφενεῖα), κι' εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ τρῶμε ὅλα τὰ πράγματα φρέσκα, ἀφοῦ δὲν ἦταν τρόπος νὰ διατηροῦνται, ἐκτὸς ἂν ἦταν παστά, ξερά, κονσέρβες ἢ κομπόστες. Ἀλλὰ νὰ σᾶς πῶ, καλύτερα! Γιατί σήμερα, μὲ τὰ ψυγεῖα τῆς ἀγορᾶς, τὰ τρῶμε ὅλα μπαγιάτικα, *διατηρημένα*, καὶ πολλὲς φορὲς τόσο ἄσχημα, ποὺ ἀντὶ νὰ τὰ φᾶμε, τὰ πετᾶμε, μαζὶ μὲ τὰ λεφτὰ ποὺ δώσαμε γιὰ νὰ τἀγοράσουμε. Τί τὰ θέλετε! κάθε ἐφεύρεση, κι' ἡ πιὸ εὐεργετική, ὅπως τοῦ τεχνητοῦ πάγου, ἔχει πάντα καὶ τὰ κακά της.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΜΑΓΕΜΜΕΝΟ ΡΟΔΟ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

1.

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό, ἦταν ἕνας γέρος βασιλιὰς ποὺ εἶχε ἕνα γιὸ κι' ἕναν ἀνιψιό. Τὸ γιό του, ποὺ ἦταν φυσικὰ κι' ὁ διάδοχος, τὸν ἔλεγαν Ζόρικο· τὸν ἀνιψιό του τὸν ἔλεγαν Φλωράκη. Κι' ὅσο ἄσχημος, κακός, ἀψήφιστος, χασομέρης ἦταν ὁ Ζόρικος, τόσο ὄμορφος, καλόκαρδος, φιλότιμος, ἐργατικὸς ἦταν ὁ Φλωράκης. Αὐτὸς παράστεκε τὸ θεῖο του τὸ βασιλιὰ καὶ τὸν βοηθοῦσε σὲ ὅλα, ἐνῶ ὁ ξάδερφός του ἔτρωγε, ἔπινε, γλεντοῦσε ὅλη νύχτα μὲ χασομέρηδες σὰν κι' αὐτόν, καὶ κοιμόταν ὅλη μέρα.

Ὁ λαὸς μισοῦσε τὸν Ζόρικο κι' ἀγαποῦσε τὸν Φλωράκη. «Αὐτός, ἔλεγε, ἔπρεπε νἆναι ὁ διάδοχος, νὰ τὸν ἔχουμε αὔριο βασιλιά, ὄχι ὁ ἄλλος». Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ λαοῦ ἔφτασαν μιὰ μέρα στ' αὐτιὰ τοῦ Ζόρικου, καί, νομίζοντας πὼς ὁ ξάδερφός *του ραδιουργοῦσε γιὰ νὰ τοῦ πάρῃ τὸ θρόνο*, ἔγινε πῦρ καὶ μανία.

— Ποῦ εἶναι νὰ τὸν σφάξω, νὰ τὸν πετσοκόψω, νὰ τὸν κάμω κιμά; φώναζε μὲ τὸ σπαθί του στὰ χέρια γυμνό.

Οἱ παλατιανοί, ποὺ κι' αὐτοὶ ἀγαποῦσαν τὸν Φλωράκη, τὸν ἔκρυψαν γιὰ νὰ μὴ τὸν σκοτώσῃ ὁ Ζόρικος, καὶ σ' αὐτὸν εἶπαν πὼς ἔφυγε τάχα γιὰ νὰ κρυφτῇ στὸν Πύργο τῆς Μοναξιᾶς. Κι' ἐνῶ ὁ Ζόρικος ἔτρεχε σ' ἐ-

κεῖνον τὸν Πύργο νὰ τὸν βρῇ, ὁ Φλωράκης βγῆκε ἀπὸ τὸν κρυψώνα του καὶ παρουσιάσθηκε στὸ βασιλιά.

— Θεῖε μου, τοῦ εἶπε, ὁ ξάδερφός μου θέλει νὰ μὲ σκοτώσῃ, γιατί νομίζει πὼς τὸν ραδιουργῶ. Ἐρω καλὸ σπαθί, κι' ἂν ἤθελα, μποροῦσα νὰ παραβγῶ μαζί του καί, ἀντὶ νὰ μὲ σκοτώσῃ ἐκεῖνος, νὰ τὸν σκοτώσω ἐγώ. Δὲν τὸ κάνω ὅμως, γιατί ὁ Ζόρικος εἶναι γιός σου κι' αὐτὸς πρέπει μιὰ μέρα νὰ σὲ διαδεχθῇ. Προτιμῶ λοιπὸν νὰ δώσω τόπο στὴν ὀργὴ καὶ νὰ φύγω ἀπὸ τὸ βασίλειο τοῦτο. Δός μου τὴν εὐχή σου. Δὲ θέλω ἄλλο σύντροφο ἀπὸ τὸ καλό μου ἄλογο. Θὰ πάω ὅπου μὲ βγάλῃ ἡ ἄκρη· μόνο θὰ κοιτάζω πάντα νὰ κάνω ὅπου πάω τὸ καλό, νὰ ὑπερασπίζουμαι τοὺς ἀδύνατους ποὺ ἀδικοῦνται, καὶ νἀνακουφίζω ἐκείνους ποὺ ὑποφέρουν.

Ὁ γέρο-βασιλιάς, ποὺ ἀγαποῦσε πολὺ τὸν Φλωράκη καὶ φοβήθηκε μὴν τὸν σκοτώσῃ ὁ κακὸς Ζόρικος, τοῦ ἔδωσε, ἂν καὶ μὲ μεγάλη του λύπη, τὴν ἄδεια καὶ τὴν εὐχὴ ποὺ τοῦ ζήτησε. Κι' ὁ Φλωράκης καβαλλίκεψε τὸ καλό του ἄλογο κι' ἔφυγε.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΥΠΟ F. H BURNETT

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

— Εἶναι μιὰ γυναῖκα ἔξυπνη, ἀλλὰ πολὺ ἐπιπόλαιη, εἶπε, ποὺ ἦταν ἐνθουσιασμένη ποὺ μπόρεσε ν'ἀπαλλαγῇ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἀπὸ τὸ παιδὶ ποὺ μὲ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του ἔμενε χωρὶς κανένα πόρο ζωῆς. Αὐτοῦ τοῦ εἴδους οἱ γυναῖκες δὲν σκοτίζονται καθόλου γιὰ τὸ μέλλον τῶν δυστυχισμένων αὐτῶν παιδιῶν· δὲν σκέπτονται παρὰ μονάχα ὅτι τοὺς εἶναι βάρος. Ὅσο γιὰ τοὺς θετοὺς γονεῖς τῆς μικρῆς, ἔφυγαν χωρὶς ν' ἀφήσουν ἴχνη.

— Ὅποτε ὅμως μιλᾶς γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, λὲς πάντα : ἐ ἀ ν τὸ παιδὶ εἶναι αὐτὸ ποὺ γυρεύουμε. Πάει νὰ πῇ λοιπὸν ὅτι δὲν εἶσαι διόλου βέβαιος. Μοῦ φαίνεται πὼς ὑπάρχει κάποια διαφορὰ στὸ ὄνομα, ἔτσι δὲν εἶναι ;

— Ἡ κυρία Πασκὰλ πρόφερε πάντα Κάρηβ καὶ ὄχι Κρήβ, μὰ ἴσως νὰ ἔκανε λάθος στὴν προφορά. Ὅλες οἱ ἄλλες λεπτομέρειες συμφωνοῦσαν ἀπολύτως : ἦταν ἕνα κοριτσάκι, ὀρφανὸ ἀπὸ μητέρα ποὺ τὴν εἶχε βάλει ἐσωτερικὴ ὁ πατέρας της ἀξιωματικὸς στὶς Ἰνδίες, ὁ ὁποῖος πέθανε ξαφνικὰ ἀφοῦ ἔχασε ὅλη του τὴν περιουσία.

Μονομιᾶς ὁ κ. Καρμίκαελ σταμάτησε σὰν νὰ τοῦ εἶχε περάσει μιὰ καινούργια ἰδέα ἀπὸ τὸ μυαλό του.

— Εἶσθε ἀπολύτως βέβαιος ὅτι τὸ παιδὶ τὸ εἶχαν βάλει ἐσωτερικὸ σὲ γαλλικὸ σχολεῖο ; Γιατί νὰ τὸ βάλουν σὲ σχολεῖο τοῦ Παρισιοῦ ;

—Ἀγαπητέ μου φίλε, ἀπάντησε μὲ ἀπερίγραπτη πίκρα στὴ φωνή του ὁ κ. Κάρισφορδ, δὲν εἶμαι βέβαιος γιὰ τίποτε. Δὲν ἐγνώρισα ποτέ μου οὔτε τὸ παιδί, οὔτε τὴ μητέρα του. Ὁ Ράλφ Κρήβ κι' ἐγὼ εἴμαστε παλιοὶ φίλοι τοῦ σχολείου καὶ δὲν εἴχαμε ξαναϊδωθεῖ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ τελειώσαμε τὶς σπουδές μας, ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ συναντηθήκαμε στὶς Ἰνδίες. Ὁμολογῶ πὼς αὐτὴ ἡ ὑπόθεση τῶν ἀδαμαντωρυχείων μοῦ εἶχε ἀπορροφήσει ὅλες μου τὶς σκέψεις· κι' ἐκεῖνος ὁ ἴδιος εἶχε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ πέσει μὲ τὰ μοῦ-

«Νὰ διηγηθῇ καμμιὰ συναρπαστικὴ ἱστορία γιὰ τὴ μακρυνὴ χώρα τῆς ζούγκλας» (Σελ. 314, στ. β'.)

τρα σ' αὐτὴ τὴ δουλειὰ κι' ἔτσι καὶ οἱ δυὸ εἴχαμε χάσει τὰ μυαλά μας μ' αὐτὸ τὸ ζήτημα καὶ δὲν μιλούσαμε γιὰ τίποτε ἄλλο. Τὸ μόνο ποὺ ἤξερα εἶνε ὅτι ἡ μικρὴ κόρη τοῦ Ράλφ βρισκόταν ἐσωτερικὴ σὲ κάποιο σχολεῖο καὶ μάλιστα δὲν θυμᾶμαι καλὰ-καλὰ μὲ ποιὰ εὐκαιρία μοῦ τὸ ἀνέφερε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

Καθὼς μιλοῦσε τὸν κυρίευε ὅλο καὶ μεγαλύτερη ταραχή, πρᾶγμα ποὺ συνέβαινε κάθε φορὰ ποὺ ἀναπολοῦσε τὰ περιστατικὰ τὰ σχετικὰ μὲ τὴν καταστροφή. Ὁ κ. Καρμίκαελ τὸν κοίταζε ἀνήσυχος· ἦταν ἀπαραίτητο νὰ τοῦ ὑποβάλῃ ὡρισμένες σπουδαῖες ἐρωτήσεις, μὰ ἔπρεπε νὰ τὸ κάνῃ μὲ πολὺ μεγάλη λεπτότητα καὶ ξεχωριστὴ φρόνηση.

— Ἔχεις ἰδιαιτέρους λόγους νὰ νομίζῃς, ρώτησε, πὼς τὸ σχολεῖο βρισκόταν στὴ Γαλλία καὶ ὄχι πουθενὰ ἀλλοῦ ;

— Ναί, ἀπάντησε ὁ κ. Κάρρισφορδ. Ἡ μητέρα τῆς μικρῆς ἦταν Γαλλίδα καὶ εἶχα ἀκούσει τὸ δυστυχισμένο φίλο μου νὰ λέῃ πὼς θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ εἶχε λάβει ἡ κόρη του γαλλικὴ ἀνατροφή· εἶναι λοιπὸν πολὺ ἐπόμενο νὰ τὴν ἔβαλε ἐσωτερικὴ στὸ Παρίσι.

—Ἔ, βέβαια, εἶπε ὁ Καρμίκαελ, εἶναι κάτι περισσότερο ἀπὸ ἐπόμενο.

Ὁ «κύριος ἀπὸ τὶς Ἰνδίες» ἔσκυψε τὸ σῶμα του πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ χτύπησε μὲ δύναμη τὸ χέρι του στὸ ξύλο τῆς πολυθρόνας.

— Καρμίκαελ, εἶπε, π ρ έ π ε ι νὰ τὴν βρῶ· ἐὰν ζῇ, κάπου θὰ βρίσκεται. Ἐὰν σήμερα δὲν ἔχει οὔτε οἰκογένεια οὔτε περιουσία, αὐτὸ εἶναι ἀπὸ δικό μου ψταίξιμο. Πῶς θέλεις νὰ γίνω καλά, ἐνόσῳ ἔχω ἕνα τέτοιο βάρος στὴ συνείδησή μου; Αὐτὸ τὸ ξαφνικὸ ἄλλαγμα τῆς τύχης στὴν ὑπόθεση τῶν ἀδαμαντωρυχείων μ' ἔκαμε πολυεκατομμυριοῦχο ἀπὸ τὴ μιὰ ἡμέρα στὴν ἄλλη καὶ ἡ κόρη τοῦ δυστυχισμένου Ράλφ ἴσως νὰ γυρίζῃ στοὺς δρόμους ζητιανεύοντας.

—Ὄχι, ὄχι, εἶπε ὁ Καρμίκαελ. Ἡσύχασε, καὶ παρηγόρησου μὲ τὴ σκέψη πὼς τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ τὴν ξαναβρῇς θὰ τῆς παραδώσῃς στὰ χέρια της μιὰ περιουσία ἡγεμονική.

— Ἄχ, γιατί νὰ μὴν ἔχω τὸ θάρρος νὰ μείνω ἀκλόνητος στὴ θέσῃ μου, ὅταν εἶδα τὸν οὐρανὸ νὰ σκοτεινιάζῃ, συνέχισε ὁ κ. Κάρρισφορδ μὲ ταραχὴ ποὺ γινόταν ὅλο καὶ πιὸ μεγάλη. Εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ ἔδειχνα μεγαλύτερη ψυχραιμία ἂν εἶχα βάλει μέσα σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση μόνο τὰ δικά μου χρήματα κι' ὄχι καὶ ξένα. Αὐτὸς ὁ δυστυχισμένος ὁ Κρήβ μοῦ εἶχε παραδώσει καὶ τὴν τελευταία του πενταρα. Εἶχε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα καὶ μ' ἀγαποῦσε πολύ. Πέθανε μὲ τὴ βεβαιότητα πὼς τὸν εἶχα προδώσει ἐγώ, ὁ Τὸμ Κάρρισφορδ, ποὺ στὸ σχολεῖο καθόμαστε μαζί, στὸ ἴδιο θρανίο. Ὤ, πόσο θὰ μὲ περιφρονοῦσε !

— Εἶσαι πολὺ αὐστηρὸς γιὰ τὸν ἑαυτό σου.

— Δὲν κατηγορῶ τὸν ἑαυτό μου, γιατί κινδύνευσε νὰ ναυαγήσῃ ἡ ἐπιχείρησή μας, ἀλλὰ γιατί ὀλιγοψύχισα. Τὸ ἔσκασα, σὰν κλέφτης,

σὰν καταχραστής, γιατί δὲν εἶχα τὸ θάρρος νὰ πῶ στὸ φίλο μου πὼς τοὺς εἶχα καταστρέψει αὐτὸν καὶ τὴν κόρη του.

Ὁ καλὸς κ. Καρμίκαελ ἀκούμπησε προστατευτικὰ τὸ χέρι του στὸν ὦμο τοῦ ἀρρώστου.

—Ἔφυγες γιατί ἐκείνη τὴ στιγμὴ εἶχες χάσει τὰ λογικά σου, τοῦ εἶπε. Βρισκόσουν σὲ παραλήρημα. Δυὸ μέρες μετὰ τὴ φυγή σου βρισκόσουν μέσα σ' ἕνα νοσοκομεῖο, δεμένος μὲ λουριὰ ἐπάνω στὸ κρεββάτι σου μὲ ἕνα δυνατὸ ἐγκεφαλικὸ πυρετό. Αὐτὸ μὴν τὸ ξεχνᾶς.

—Ὦ Θεέ μου, ἔκανε ὁ Καρρισφορδ κρύβοντας τὸ πρόσωπό του στὰ χέρια του· ναί, πῆγα νὰ τρελλαθῶ ἀπὸ τὸ φόβο κι' ἀπὸ τὴν ἀγωνία, ἐπὶ βδομάδες ὁλόκληρες δὲν κοιμόμουν. Τὴ νύχτα, ὅπου ἔφυγα κρυφὰ ἀπὸ τὸ σπίτι μου, νόμιζα πὼς μὲ εἶχαν περιστοιχίσει ἕνα πλῆθος τέρατα ποὺ οὔρλιαζαν ἀπαίσια καὶ μὲ ἔδειχναν μὲ τὸ δάχτυλο.

—Αὐτὸ τὰ ἐξηγεῖ ὅλα, εἶπε ὁ Καρμίκαελ. Ἕνας ἄνθρωπος ποὺ βρίσκεται σὲ παρόμοια κατάσταση δὲν ἔχει εὐθύνη γιὰ τὶς πράξεις του.

—Κι' ὅταν πιὰ συνῆλθα, συνέχισε ὁ Κάρρισφορδ, κουνώντας τὸ κεφάλι του, ὁ δυστυχισμένος Κρήβ εἶχε κιόλας πεθάνει καὶ θαφτεῖ ἀπὸ καιρό. Κι' ἐγὼ τὰ εἶχα ξεχάσει ὅλα. Ἀκόμη καὶ τὴν ὕπαρξη τῆς κόρης του. Πολὺ ἀργότερα ἦρθε στὴ μνήμη μου, μὰ καὶ πάλι ἔτσι ἐντελῶς θαμπά, χωρὶς τίποτε τὸ ξεκαθαρισμένο. Καὶ τώρα ἀκόμη, ὅταν προσπαθῶ νὰ θυμηθῶ τίποτε τὸ σχετικὸ μ' αὐτήν, δὲν μοῦ ἔρχεται τίποτε στὸ νοῦ. Κι' ὅμως δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ μοῦ εἶχε πεῖ ὅλες τὶς λεπτομέρειες τὶς σχετικὲς μὲ τὴν κόρη του.

—Γιατί; ἔκανε ὁ Καρμίκαελ. Δὲν ἦταν ἀπαραίτητο. Ἂν δὲν κάνω λάθος, δὲν γνωρίζεις οὔτε καὶ τὸ μικρό της ὄνομα.

—Ὁ πατέρας της, ὅταν ἔκανε λόγο γι' αὐτήν, τῆς ἔδινε πάντα ἕνα πολὺ περίεργο ὄνομα. Τὴν ἔλεγε πάντοτε : ἡ μικρή μου πριγκήπισσα. Αὐτὰ ὅμως τὰ καταραμένα ἀδαμαντωρυχεῖα μᾶς εἶχαν ἀπορροφήσει καὶ τοὺς δυὸ μας σὲ τέτοιο βαθμὸ ὥστε δὲν κάναμε καμμιὰ ἄλλη συζήτηση ἐκτὸς ἀπ' αὐτήν. Καὶ ἂν ἀκόμη μοῦ εἶχε εἰπεῖ τὸ ὄνομα τῆς κόρης του καὶ τὸ ὄνομα τοῦ σχολείου, τὸ ἔχω ἐντελῶς ξεχάσει κι' οὔτε θὰ τὸ ξαναθυμηθῶ ποτέ.

—Ἔλα, ἔλα, τὸν καθησύχασε ὁ Καρμίκαελ. Νὰ εἶσαι βέβαιος πὼς θὰ τὸ βροῦμε τὸ παιδί. Θὰ ἐξακολουθήσωμε τὶς ἐρευνές μας γιὰ νὰ ἀνακαλύψουμε τοὺς ἀγαθοὺς ἐκείνους Σουηδοὺς τῆς κυρίας Πασκάλ. Ἡ ἴδια εἶχε κάποια ἀμυδρὴ ἰδέα πὼς κατοικοῦσαν στὴ Στοκχόλμη. Θὰ πάω λοιπὸν ὦς τὴ Στοκχόλμη.

—Ἄχ, ἂν μποροῦσα κι' ἐγὼ νὰ ταξιδέψω, μὲ πόση εὐχαρίστηση θὰ ἐρχόμουν μαζί σου! φώναξε ὁ Κάρρισφορδ. Μὰ ἐγὼ εἶμαι ἕνα ἄχρηστο κορμί, ἄξιο μονάχα νὰ κάθεται ἐδῶ κοντὰ στὴ φωτιά, τυλιγμένο σὲ γουνες καὶ σὲ κουβέρτες, κι' ὅποτε κλείνω τὰ μάτια μου, ἀντικρύζω μπροστά μου τὸ γελαστὸ πρόσωπο τοῦ δυστυχισμένου Κρήβ. Καμμιὰ φορὰ τὸν βλέπω καὶ στὸν ὕπνο μου καὶ πάντα μοῦ κάνει τὴν ἴδια ἐρώτησι. Καὶ ξέρεις τί μὲ ρωτάει, Καρμίκαελ;

—Ὄχι βέβαια, ἀπάντησε ὁ Καρμίκαελ. μὲ χαμηλὴ φωνή.

—Μοῦ λέει : «Τόμ, παλιέ μου φίλε, ποῦ εἶναι ἡ κορούλα μου» ;

Ὁ Κάρρισφορδ σταμάτησε ξαφνικὰ καὶ ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ Καρμίκαελ.

—Θέλω, τέλος πάντων, νὰ μπορέσω νὰ τοῦ ἀπαντήσω! φώναξε. Βοήθησέ με νὰ τὴν βρῶ! Σὲ ἱκετεύω, βρές μου την!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Ἡ μικρὴ ἀλήτισσα

Ἐκεῖνο τὸ χρόνο ὁ χειμώνας ἦταν ἐξαιρετικὰ βαρύς. Πολλὲς φορὲς ἡ Σάρα, ὅποτε ἔβγαινε ἔξω, χωνόταν ὡς τὸν ἀστράγαλο στὸ χιόνι ποὺ σκέπαζε τοὺς δρόμους· ἄλλοτε, τὸ χιόνι που ἄρχιζε νὰ λυώνῃ, ἀνακατευόταν μὲ τὴ λάσπη καὶ γινόταν ἕνα φρικτὸ μίγμα παγωμένο καὶ γλυστερὸ ποὺ ἦταν ἀκόμη χειρότερο κι' ἀπὸ τὸ χιόνι, ἢ ἡ ὁμίχλη ἦταν τόσο πυκνή, ὥστε τὰ φανάρια τῶν δρόμων ἔμεναν ἀναφτὰ καὶ τὴν ἡμέρα ἀκόμη καὶ τὸ Λονδῖνον εἶχε τὴν ἴδια ὄψη ποὺ παρουσίασε στὴ Σάρα ἐκεῖνο τὸ τόσο μακρυνὸ ἀπόγευμα, ὅπου τὸ κοριτσάκι, μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένο στὸν ὦμο τοῦ πατέρα της κυλοῦσε μὲ τ' ἀμάξι ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς μεγάλους δρόμους τῆς πρωτεύουσας. Τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες τὸ σπίτι τῆς Μεγάλης Οἰκογένειας φαινόταν ξεχωριστὰ ἄνετο καὶ φιλόξενο καὶ ἀπὸ τὸ μεγάλο παράθυρο τοῦ γραφείου ὅπου βρισκόταν ἐγκατεστημένος ὁ «κύριος ἀπὸ τὶς Ἰνδίες» διακρινόταν ἡ λαμπρὴ ἀντανάκλαση τῆς φωτιᾶς ποὺ ἔρριχνε φωτεινὲς ἀντανάκλασις στοὺς τοίχους καὶ τὶς κουρτίνες. Μὰ περισσότερο ἀπὸ ὅλες τὶς ἄλλες ἐποχὲς ἡ ὄψη τῆς σοφίτας ἦταν πένθιμη καὶ παγερή. Εἶχε περάσει πιὰ ἡ ἐποχὴ ἀπὸ τὰ λαμπρὰ ἡλιοβασιλέμματα, ἀπὸ τὶς ὀπέροχες δύσεις καὶ στὴ Σάρα φαινόταν πὼς καὶ τὰ ἄστρα ἀκόμη εἶχαν χαθεῖ.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΜΥΘΟΙ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΙ

ΚΑΒΟΥΡΑΣ ΚΑΙ ΠΕΤΑΛΙΔΑ

Τὴ ράχη τὴν καβουκωτὴ χτυπώντας
τῆς Πεταλίδας, λέει ὁ Κάβουρας γε-
[λώντας :
— Μὰ δὲ σηκώνεσαι καὶ σὺ νὰ κουνηθεῖς
λιγάκι ; σὰν ψοφήσεις θ' ἀποκοιμηθεῖς
γιὰ πάντα... τί κολλᾶς ἔτσι στὸ βράχο ;
— Ἂν ἤμουν τυχερὴ ποδάρια νἄχω,
θὰ μ' ἔβλεπες... μὰ τώρ' ἂν τὸ κουνήσω
καὶ λίγο τὸ καυχί μου, ἂν θἀγυρίσω,
μέσ' στὶς δαγκάνες σου, θαρρῶ, θὰ ξε-
[ψυχήσω,

(Σειρὰ Γ') ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

— Τί μαλακὸ στρῶμα τὸ φρέσκο ἄχ·υρο!

Ἀνεκοινώθη ἀπὸ τὴν Ρόζελάντια

ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

4.—*Διαγωνισμὸς Μεταφράσεως ἀπὸ τὴν καθαρεύουσαν.*

Ὁ Ἐμμανουὴλ Ροΐδης (1835—1904) εἶναι ὁ μεγαλύτερος νεοέλληνας πεζογράφος ἀπ' ὅσους ἔγραψαν στὴν καθαρεύουσα. Ἀνάμεσα στοὺς «Ἀθηναϊκοὺς Περιπάτους» του, ὑπάρχει κι' ἕνας ποὺ ἐπιγράφεται «Τὰ ὑαλοπωλεῖα». Σ' αὐτὸν ὁ εὐφυέστατος συγγραφέας διαμαρτύρεται γιὰ τὴν κατάληψη τῶν πεζοδρομίων ἀπὸ τὶς ὑπαίθριες ἐκθέσεις τῶν ὑαλοπωλῶν—ἐκεῖνο τὸν καιρὸ—ποὺ ἀφοῦ τὶς περιγράφει, προσθέτει πὼς τόση εἶναι ἡ ἀγανάκτησή του, ποὺ ἀναγκάζεται κάθε τόσο νὰ κατεβαίνῃ ἀπὸ τὸ πεζοδρόμιο στὸ δρόμο, ὥστε τοῦ ἔρχεται νὰ κλωτσήσῃ, νὰ γκρεμίσῃ καὶ νὰ θρυμματίσῃ τὴν πυραμίδα τῶν γυαλιῶν ποὺ τὸν ἐμποδίζει, δὲν τὸ κάνει ὅμως γιατὶ φοβᾶται τὶς συνέπειες: πληρωμὴ ἀποζημίωσης, συνάθροιση γύρω του ἀγυιοπαίδων, μετάβαση στὸ Ἰρῆμα μὲ συνοδεία κλπ. Κι' ἐξακολουθεῖ:

«*Τὸν ἀποίμητον τοῦτον πόθον μου ἀνέλαβε ἄλλος τις ἀντὶ ἐμοῦ νὰ πληρώσῃ, καὶ χάρις εἰς αὐτὸν ἠδυνήθην νὰ παρασταθῶ ὡς ἀπλοῦς θεατὴς εἰς τὴν πραγματοποίησίν του. Οὗτος εἶχε τέσσαρας πόδας, δι' ὧν ἠδυνήθη ν' ἀποφύγῃ τοῦ πραξικοπήματος τὰς συνεπείας. Πλὴν τῶν λαχάνων, τῶν ἐλαιῶν καὶ τῶν κεφαλῶν μόσχων καὶ ἀρνίων ἔχουσιν οἱ σκύλοι ἰδιάζουσαν κλίσιν καὶ πρὸς τὰ ὑαλικά. Ἀξιόπιστοι φυσιοδίφαι διηγοῦνται, ὅτι ἔτυχε νὰ ἴδωσι τοιούτους νὰ μεταχειρίζωνται ὡς ἐξηυγενισμένοι ἄνθρωποι τὰ πρὸ τῶν ὑαλοπωλείων κατάλληλα πρὸς τοῦτο ἀγγεῖα. Ἀλλ' οἱ σκύλοι τῶν Ἀθηνῶν, ὁ ἥρως τοῦλάχιστον τῆς παρούσης ἱστορίας, δὲν εἶχε φθάσει ἀκόμη εἰς τοιοῦτον ὕψος πολιτισμοῦ. Τὴν περιέργειαν αὐτοῦ εἶχεν ἐλκύσει γιγάντιον ἐν ὑπαιθρίῳ ἐκθέσει κρυστάλλινον δοχεῖον ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα, πληροῦμενα ὕδατος, χρησιμεύουσι πρὸς συντήρησιν κοκκινοχρύσων ἰχθυαρίων. Τὸ ἀντικείμενον ὅμως εἰς τὸ ὁποῖον ἀπέβλεπεν ἦτο κάπως δυσπρόσιτον, εὑρισκόμενον εἰς τὸ κέντρον διπλῆς ζώνης πυκνοτάτων εὐθραύστων σκευῶν καὶ ἔτι πλείονα φέρων ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ. Τοῦτο ὅμως δὲν ἤρκεσε ν' ἀποθαρρύνῃ τὸν ἐπίμονα σκύλον. Συστέλλων τὰ μέλη διὰ νὰ κατέχῃ ὅσον τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερον τόπον, ὀσφραινόμενος περὶ αὐτὸν πρὸς δεξιὰν καὶ ἀριστερὰν καὶ ὑποκρινόμενος τὸν ἀδιάφορον διαβάτην, κατώρθωσεν ἐπὶ τέλους, μετ' ἐπιτηδειότητος Ἱσπανῆς ἀκροβάτιδος, γορευούσης μεταξὺ ὠῶν, νὰ εἰσδύσῃ διὰ τῶν εὐθραύστων ἐκείνων πραγμάτων, χωρὶς οὐδὲν αὐτῶν νὰ συντρίψῃ ἢ κἂν νὰ διασείσῃ, μέχρι τοῦ δοχείου, τοῦ ὁποίου αἱ ἀκτῖνες εἶχον θαμβώσει τοὺς ὀφθαλμούς του. Τὸ ἐμυρίσθη τότε, καὶ εὐθὺς αὐτὸ τῆς ἀρεκκείας του, ὕψωσε τὸ σκέλος. Ἀλλὰ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀντήχησεν ἄγρια κραυγὴ καὶ ἐνεφανίσθη πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ καταστήματος χονδρὴ γυνὴ ἐπισείουσα φοβερὰν σκούπαν. Τὸ δυστυχὲς ζῶον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐπιδείξει πρὸ μικροῦ τόσον θαυμασίαν ἐπιδεξιότητα καὶ φροντίδα ν' ἀποφύγῃ πᾶσαν ζημίαν, τὰ ἔχασε καὶ περὶ οὐδενὸς ἄλλου φροντίζων ἢ πῶς τάχιστα νὰ σωθῇ, ἐξώρμησεν ἐκ τοῦ ὑαλίνου λαβυρίνθου, ἀπωθῶν διὰ τῶν ὀπισθίων ποδῶν τὸ μεγάλον ἰχθυοδοχεῖον, τὸ ὁποῖον κατέπεσε καὶ ἐθραύσθη μετὰ πατάγου. Ἡ καταστροφὴ τότε ἐπῆλθε γενική, διότι εἰς τὰς ἐκθέσεις ἐκείνας πρὸς οἰκονομίαν τόπου, τὰ πάντα συνέχονται καὶ συμπλέκονται ὡς κλάδοι παρθένου δάσους. Φιάλαι, πινάκια, φλυτζάνια, ποτήρια τοῦ ὕδατος, τοῦ οἴνου καὶ τῆς μαστίχης, ἐπάργυροι σφαῖραι διὰ τοὺς κήπους, ἀνθοδόχαι, πυξίδες, ἀδύρματα καὶ κομψοτεχνήματα παντοῖα κατεκυλίσθησαν ὡς καταρράκτης ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου, καὶ ἐκ τῆς πρώην στιλπνῆς ἐκθέσεως οὐδὲν ἄλλο ἀπέμεινεν ἢ ἀμορφον καὶ ἀνίδεον χάος συντριμμάτων.

»Φωναὶ ἠκούσθησαν τότε εἰς τὸ βάθος τοῦ ἐργαστηρίου. Ἡ ὑαλοπώλις ἔδειρε τὸ δεκαετὲς τέκνον της, διότι δὲν ἠγρύπνησεν ἐπὶ τῶν ἐκθεμάτων, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἔφθασεν ὁ πατήρ, ὅστις βλέπων τὴν καταστροφήν, ἤρχισε νὰ δέρῃ τὴν γυναῖκα. Τὸ κατ' ἐμὲ ἀνεχώρησα ἐκπλαγεὶς τρίβων τὰς χεῖρας μου καὶ εὐχόμενος εἰς ὅλας τὰς ἐπὶ τῶν πεζοδρομίων ἐκθέσεις ὑαλικῶν ὁμοίαν τύχην καὶ ὅμοιον σκύλον».

Τί σᾶς λέει ἡ χιουμοριστικὴ αὐτὴ διήγηση; Δὲν εἶναι ἀμίμητη, θαυμάσια; Μόνο ἡ γλῶσσα, ἡ ἀσυνείδιστη σήμερα, δυσκολεύει τὴν κατανόηση καὶ τὴν ἀπόλαυσή της. Ὅμως, θὰ τὴ μεταφράσετε! Σᾶς ζητῶ *μιὰ λογοτεχνικὴ μετάφραση στὴ δημοτικὴ* τῆς καθαρευουσιάνικης αὐτῆς σελίδας τοῦ Ροΐδη. Νὰ εἶναι βέβαια πιστή, ἀλλὰ κ' ἐλεύθερη ὅπου χρειάζεται, ὅπου δηλαδὴ ἡ *συνθετικὴ* ἀρχαΐζουσα γλῶσσα πρέπει νὰ γίνῃ *ἀναλυτική*, ὅπως εἶναι ὅλες οἱ νέες γλῶσσες, ἑπομένως κ' ἡ νεοελληνικὴ δημοτική. Γι' αὐτὸ θαλλάξετε ὄχι μόνο τὶς λέξεις, ὅσες δὲν εἶναι δημοτικές, ἀλλὰ καὶ τὴ σύνταξη, ὅπου δὲν εἶναι ἁπλὴ σὰν τῆς δημοτικῆς. Ἀκόμα, θὰ διαμόρφωτε τὸ μονολόγημα κείμενο σὲ παραγράφους, ὅπου νομίζετε πὼς χρειάζεται, γιὰ νὰ διαβάζεται εὐκολώτερα. Καὶ τέλος, θὰ μεταχειρισθῆτε τὴ γλῶσσα τῶν δοκίμων δημοτικιστῶν λογοτεχνῶν — τοῦ Ξενοπούλου π.χ.— κ' ὄχι ταλαμπουρνέζικα, τὰ ἰδιωματικά, τὰ *μαλλιαρά*, μερικῶν νεωτέρων.

5.—*Διαγωνισμὸς Φωτογραφίας.* Θέμα: *Εἰκόνες Ζώων ἐκ τοῦ φυσικοῦ.*

Βλέπετε τὶς «εἰκόνες ζώων» ποὺ δημοσιεύω συχνά. Εἶναι ἀπὸ φωτογραφίες. Λοιπόν, μιὰ τέτοια φωτογραφία θέλω νὰ κάμετε καὶ νὰ μοῦ στείλετε γιὰ τὸν Διαγωνισμὸ αὐτό.

Σᾶς ἀφήνω τὴν ἐλευθερία νὰ διαλέξετε ὅ,τι ζῶο θέλετε, εἴτε τετράποδο, εἴτε πουλί, εἴτε ἄλλο—κι ἕνα ψάρι ἄραφνα τῆς γυάλας ἢ τοῦ γιαλοῦ δὲν θᾶχε τὸ γοῦστο του;—κ' εἴτε κατοικίδιο, σκύλο, γάτα, ἄλογο, κοτσινό, ἰνδιάνο, κόττα, παπαγάλο, γαϊδουράκι, γουρουνάκι, βοῦδι, κουνέλι καὶ καθεξῆς, εἴτε ἄγριο, ἂν πετύχετε κανένα λαγό, ἀσβό, κουνάδι, κόρακα κτλ.

Καὶ λέγω *ἂν πετύχετε*, γιατὶ ἡ φωτογραφία πρέπει νὰ τραβηχτῇ *ἀπὸ κοντά*, ὥστε τὸ ζῶο νὰ εἶναι ἀρκετὰ μεγάλο καὶ νὰ διακρίνουνται καλὰ ὅλες οἱ λεπτομέρειες προπάντων τοῦ προσώπου. Ἐννοεῖται πὼς δὲν θὰ πάρετε ἕνα μόνο ζῶο ἢ ἑνὸς μόνον εἴδους. Μπορεῖτε, ἂν θέλετε, νὰ πάρετε καὶ πολλὰ μαζί, καὶ διαφόρων εἰδῶν. Τρία σκυλιὰ κ.χ., ἢ τρία γατάκια· ἕνα γαϊδουράκι μ' ἕναν κόκκορα δίπλα του, ἢ μιὰ ἀγελάδα· μ' ἕνα ἄλογο. Μόνο ἄνθρωποι νὰ μὴν ὑπάρχουν στὴ φωτογραφία σας, οὔτε μεγάλοι, οὔτε παιδιά. Τὸ πολὺ-πολὺ μπορεῖ νὰ φαίνεται κανένας στὸ βάθος, ἀμυδρά.

Τάλλα τὰφήνω στὸ γοῦστο σας.

Ἡ φωτογραφία σας — μιὰ μόνη θὰ στείλῃ ὁ καθένας — πρέπει νὰ γράφῃ ἀπὸ πίσω τὸν τίτλο (τί παριστάνει κ' ἀπὸ ποῦ: Ἀγελάδες τῆς Ἀττικῆς, καταίκια τοῦ Ταϋγέτου, παγώνια τοῦ Βασιλικοῦ Κήπου κτλ.), τόνομά σας, τὸ ψευδώνυμό σας, ἂν ἔχετε, τὴ διαμονή, τὴ χρονολογία καὶ τὴν ἡλικία.

Οἱ λοιποὶ ὅροι, κοινοὶ γιὰ ὅλους τοὺς Ἐκτάκτους Διαγωνισμούς, δημοσιεύθηκαν στὸ 35ο φυλλάδιο. Στὸ ἐρχόμενο θὰ προκηρυχθοῦν ἄλλοι δυὸ Διαγωνισμοί.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι, 48 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 3 Αὐγούστου 1940

ΣΤΟ σημερινὸ φυλλάδιο δὲν ἐχώρεσε καθόλου Σελὶς Συνεργασίας. Ἔπρεπε, βλέπετε, νὰ δημοσιευθοῦν δυὸ τουλάχιστο καλοκαιρινοὶ Διαγωνισμοὶ μὲ ἀρκετὰ ἐκτενεῖς προκηρύξεις, κι' ἀκόμα ν' ἀρχίσῃ ἀπ' αὐτὴ τὴ σελίδα κι' ἡ Ἀλληλογραφία. Γιατὶ τὰ γράμματα τώρα εἶναι πολλά, πολλὲς κι' οἱ Μικρὲς Ἀγγελίες, καὶ πρέπει νὰ οἰκονομῆ χῶρο γιὰ τὶς ἀπαντήσεις μου. Ἔτσι ἡ Σελίδα Συνεργασίας θὰ λείψῃ ὁλότελα — ἀνάγκη! — ἢ θὰ εἶναι περιωρισμένη· καὶ γι' αὐτὸ μάλιστα θὰ σᾶς ἐσύσταινα νὰ μὴ μοῦ στείλετε καινούργιο κομμάτι, ὅσοι ἔχετε στείλει καὶ περιμένετε νὰ μάθετε τὴν τύχη του, πρὶν περάσουν δυὸ μῆνες. Γιατὶ ἔχω καὶ πολλὰ ἐγκεκριμένα, ποὺ κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πότε θὰ δημοσιευθοῦν.

Καθὼς θὰ εἴδες, *Μυγχάουζεν*, οἱ καλοκαιρινοὶ διαγωνισμοὶ προκηρύσσονται ὁλόενα· ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ κάνω καὶ διαγωνισμὸ Σκακιοῦ ὅπως θὰ ἤθελες, γιατὶ ὀλίγιστα παιδιὰ ξέρουν τὸ δύσκολο αὐτὸ παιχνίδι. Ἐπίσης δὲν μπορῶ νὰ ἰδρύσω «Ὁμιλο γραμματοσυλλεκτῶν τῆς Διαπλάσεως». Ὅποιος θέλει, κάνει συλλογὴ καὶ μονάχος του.

Θὰ πῶ, *Νυχτοτράγουδο*, τὰ συγχαρητήρια σου στὴ *Ροζελάντια* καὶ τὸν *Πρόμαχο* γιὰ τὴν «ἄξια προαγωγή» τους σὲ συνεργάτες. Εἶμαι σύμφωνη μὲ δσα μοῦ γράφεις γιὰ τὸ φίλο σου καὶ τοῦ ἔστειλα λυσόχαρτο. Ὁ Ἀνανίας εἶν' ἐδῶ κι' ἑτοιμάζει δραστήρια τὴν «Κυριακὴ» ποὺ . . . ἐπίκειται. Καλῶς νὰ ἔλθῃς, χάρηκα πολύ.

Πολὺ καλὸς ὁ βαθμὸς σου, *Μικρὴ Ἀγνωστη*, κι' εὐχομαι τὴν ἴδια πρόοδο καὶ στὴν Γ' Τάξη. Ὁ Ἀνανίας σ' εὐχαριστεῖ γιὰ δσα γράφεις. Τὸ κομμάτι σου θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του· γιὰ τὸ Κρυπτογραφικὸ σοῦ εἶπα στὸ προηγούμενο.

Τρισκατάρατε, ἔλαβα τὶς 290 δραχμὲς καὶ τὶς διέθεσα κατὰ τὴν παραγγελία σου. Πὲς στὸν παλιό μου *Ταρζὰν* πὼς τὸν εὐχαριστῶ πολύ, καὶ πὼς μὲ συγκίνηση διάβασα γράμμα του ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρό. Ναί, ὅταν ἦλθε στὴν πόλη σας ὁ κ. Φαΐδων ἦταν Πάσχα καὶ τὰ περισσότερα Διαπλασόπουλα ἔλειπαν. Ἔτσι στερήθηκε τὴ χαρὰ νὰ γνωρίσῃ ἢ νὰ ξαναϊδῇ τόσα ποὺ ἐπιθυμοῦσε, ἀν τὸν *Ταρζάν*, τὴ *Μαίρη Πάνου* καὶ ἄλλα.

Σανθὴ Κορφιατσόπουλα, αὐτό, καθὼς θὰ εἶδες σοῦ ἐνέκρινα, καὶ σοῦ ἔστειλα τὸν Ὁδηγό. Μὰ ἦταν καιρὸς νὰ μπῇς καὶ στὴν κίνηση ἀφοῦ εἶσαι παλιὰ συνδρομήτρια. Πολὺ μοῦ ἄρεσε τὸ πρῶτο σου γράμμα κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνά.

Εἶδα, *Σκυριανόπουλο* (Κ8), τί ὡραῖα παρνᾶς στὸ νησί σου. Ἂν καμμιὰ μέρα πιάσῃς πολλὰ ψάρια, στεῖλε μου καὶ μένα μὲ τό,... ἀεροπλάνο. Εἶδες τί γλύκα ἔχει καὶ τὸ ξερὸ ψωμὶ ὅταν εἶναι κανένας πεινασμένος; Ὁ κ. Φαΐδων συνεργάζεται τακτικὰ μόνο στὰ «Ἀθηναϊκὰ Νέα» καὶ στὸ «Θεατή»· ἀλλοῦ ἐκτάκτως. Ὁ «Τηλέρως» τὸ σκηνικό του παιχνίδι, ἄρεσε πολὺ κι' ἀπ' ὅλους σχεδὸν τοὺς κριτικοὺς χαρακτηρίσθηκε νόστιμο, ἐξυπνο καὶ χαριτωμένο. Δυστυχῶς, τὸ ἔδωσε γιὰ ὑποστήριξη σὲ μὴ συχναζόμενο θέατρο καὶ σὲ θίασο ὀχι τόσο ἄρτιο—μόνο ἡ πρωταγωνίστρια κ. Ἠώς Παλαιολόγου ἦταν καλή—κι' ἔτσι δὲν ἔκαμε ἐδῶ πολλὲς παραστάσεις. Τώρα παίζεται στὴν Πάτρα καὶ κατόπι θὰ παιχθῇ στὸ Βόλο, γιατὶ ὁ θίασος Παλαιολόγου, συμπληρωμένος, ἔφυγε γιὰ περιοδεία.

Θιακὸ Διαβολάκι, οἱ λύσεις σου δεκτές. Εἶχες δίκιο ποὺ ἄργησες νὰ μοῦ γράψῃς. Ποῦ νὰ σ' ἀφήσουν ὅλες αὐτὲς οἱ φασαρίες! Εὐχάριστες ὅμως. Συγχαρητήρια γιὰ τὸ γάμο τῆς θείας σου μὲ τὸ δεκαπενθήμερο γλέντι. Τώρα ποὺ ἡσύχασες, θὰ μοῦ γράψῃς συχνότερα.

Καὶ τὰ δικά σου, *Μιράντα Στρογγύλη*, ὅλα ὡραῖα, ὅλα εὐχάριστα, καὶ προπάντων ὁ βαθμός σου, εὖγε! Ἄρχισες λοιπὸν νὰ μαθαίνῃς καὶ ποδήλατο; Μὰ βέβαια ποὺ ἡ νέα σου φίλη *Μπούλυ* εἶναι Διαπλασοπούλα. Τόνομά της, ποὺ τὸ βλέπεις συχνὰ στὴν Ἀλληλογραφία μου, θὰ τὸ πῆρες ἴσως γιὰ ψευδώνυμο κομμιᾶς ἄλλης.

Μυρωμένο Κρινάκι, χαίρω ποὺ εἶσαι τώρα καλά. Συγχαρητήρια γιὰ τὴν ἐπιτυχία σου στοὺς διαγωνισμοὺς καὶ τὸν ἰδιαίτερο ἔπαινο ποὺ πῆρε ἡ ἔκθεσή σου, ἡ καλύτερη τῆς τάξης. Εὐχαριστῶ ποὺ φροντίζεις καὶ γιὰ τὴ διάδοσή μου. Σοῦ ἔστειλα τὸ 25 φυλλάδιο.

Πόσα βραβεῖα, *Μύρτα Φλώρη*, καὶ πόσα 20 στὸ ἐνδεικτικό σου! Μόνο τὸ 12 στὰ Μαθηματικὰ ὄχι τόσο ἱκανοποιητικό, ἀφοῦ μάλιστα ἄλλες χρονιὲς ἔπαιρνες 19, καὶ μοῦ φαίνεται παράξενο νἆναι καλὴ στὴν Ἄλγεβρα καὶ νὰ μὴν καταλαβαίνῃς Γεωμετρία! Γενικά, τὸ μεγάλο σου αὐτὸ γράμμα μ' εὐχαρίστησε πολύ. Ἀνανέωσα τὸ ψευδώνυμό σου καὶ σοῦ ἔστειλα τὸ 21 φυλλάδιο.

Τὸ ψευδώνυμο, *Μυροβόλε Μενεξέ*, σοῦ ἐνεκρίθη, σοῦ ἔστειλα καὶ τὸν Ὁδηγό, ὥστε τώρα εἶσαι ἕτοιμη γιὰ τὴν κίνηση. Στὴ γιαγιά καὶ τὶς θεῖες, τὶς παλιές μου φίλες, χαιρετισμούς. Στὴν οἰκογένειά σου, βλέπω, ὑπάρχει «διαπλασιακὴ παράδοση», γι' αὐτὸ καὶ σὺ μ' ἀγαπᾶς τόσο πολύ.

Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια κι' εἶμαι βέβαιη καὶ γιὰ τὰ ἔργα....

Στοιχειωμένε Κάβε, εἶδα τί ὡραῖα περνᾶς στὸ ἠπειρώτικο αὐτὸ χωριό, ποὺ ἔχει καὶ καλὴ συγκοινωνία, καὶ μπορεῖς νὰ λαβαίνῃς ἐκεῖ τὸ φυλλάδιό μου κι' ὅ,τι σοῦ στέλνουν τἀδέλφια σου Διαπλασόπουλα. Γιὰ τὴ φωτογραφία ἐκείνη, ὅταν θὰ ἔλθῃς, θὰ ρωτήσῃς τὴ δ. Ταμπακοπούλου.

Μεθυσμένη Βαρκούλα, περαστικά, καθὼς καὶ στὴ μαμμά, τὴν παλιά μου φίλη. Περιμένω νὰ μοῦ γράψῃς γρήγορα πὼς ἔγινε καλὰ καὶ πὼς περνᾶς ἕνα εὐχάριστο καλοκαίρι, ἀδιάφορο ἂν δὲν πῆγες φέτος ἐξοχή. Καὶ πολλὰ ἄλλα παιδιὰ δὲν πῆγαν..

Χαίρω. *Αἰθερία Μουσική*, ποὺ μπόρεσες νὰ μοῦ ξαναγράψῃς. Ἔ, βέβαια, δσο περνᾷ ὁ καιρὸς καὶ μὲ γνωρίζει κανένας καλύτερα, τόσο περισσότερο μ' ἀγαπᾷ, ὅπως ἐσὺ ποὺ εἶσαι συνδρομήτρια δυὸ χρόνια. Καὶ φαντάσου πιὰ ὅταν τὰ δυὸ θὰ γίνουν πέντε, δέκα, ὧς ποῦ θὰ ἔχῃ φτάσει ἡ «διαπλασίτις» σου!...Πολὺ καλὸς κι' ὁ βαθμός σου, εὖγε. Μὲ χαρὰ θὰ σὲ δῶ ὅταν, γυρίζοντας ἀπὸ τὴν ἐξοχή, θὰ ἔλθῃς στὴν Ἀθήνα.

Ἔλαβα, *Ἄστρε Γλάρε*, τὸ γράμμα σου ἀπὸ τὸ χωριουδάκι αὐτὸ ποὺ μυρίζει ρετσίνι ἐλάτου κι' ὅπου ἔφτασες μὲ βαπόρι, αὐτοκίνητο καὶ μουλάρι...Γιὰ τὰ κομμάτια σου πρέπει νὰ περιμένῃς, γιατὶ αὐτὸν τὸν καιρὸ ποὺ δὲν ὑπάρχει ἀρκετὸς χῶρος, οὔτε γιὰ δημοσιεύσεις οὔτε γι' ἀπορρίψεις, ἡ Σελίδα μένει πίσω. Σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖο σου. Ἀφοῦ δὲν εἶχες ξεχωριστὴ κλίση γιὰ καμμιὰ ἐπιστήμη, ἔκαμες καλὰ ποὺ ἄκουσες τὸν πατέρα σου καὶ θὰ γίνῃς γιατρός. Λοιπόν, καλὴ ἐπιτυχία.

Μικρὴ Ἑλληνοπούλα, σήμερα μόλις ἀπαντῶ σ' ἕνα παλιό σου γράμμα—5 Ἰουνίου—ποὺ κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πὼς ἔμεινε. Ἦταν τότε ποὺ μελετοῦσες γιὰ ἐξετάσεις καὶ δὲν ἀμφιβάλλω πὼς θὰ πῆγες λαμπρά. Ὥραια καὶ τὰ Π. Πνεύματα. Ἀλλὰ μὴν τὰ γράψῃς μαζί μὲ τὸ γράμμα, πάντα σὲ χωριστὸ χαρτί.

Χαίρω, *Φαλαγγιτάκι*, ποὺ ὁ μπαμπᾶς μετατέθηκε ὁριστικῶς ἐδῶ καὶ θὰ σ' ἔχω στὸ ἑξῆς κοντά μου. Τώρα περιμένω τὴ νέα σου διεύθυνση. Καὶ σ' εὐχαριστῶ ποὺ σκοπεύεις νὰ ἐργασθῇς καὶ γιὰ τὴ διάδοσή μου, ἀπὸ τὸν Ὀκτώβρη ποὺ θὰ πᾶς στὸ σχολεῖο. Μὴν ἀργήσῃς νὰ μοῦ ξαναγράψῃς.

Σανθὴ Θιακοπούλα, ἀφοῦ βαθμολόγησαν μὲ τόση αὐστηρότητα, ὁ βαθμός σου μοῦ φαίνεται πολὺ ἱκανοποιητικός. Οἱ λύσεις σωστές. Ναί, ἄρα τὰ 18 τετραδάκια σου γίνουν 50, θὰ τὰ δέσῃς σ' ἕνα ὡραῖο θυμητικὸ Λεύκωμα καὶ ...θὰ ἐξακολουθήσῃς τὶς ἀνταλλαγὲς γιὰ νὰ κάμῃς κι' ἄλλο.

Κι' ἐγώ, *Γκλόρια*, εἶμ' εὐχαριστημένη γιὰ ὅλες αὐτὲς τὶς καλὲς φιλίες ποὺ ἔκαμες ἀπὸ μένα. Εἶπα στὸν κ. Φαΐδωνα πὼς εἶναι ὁ ἀγαπημένος σου συγγραφέας καὶ μὲ χαρὰ θὰ σὲ γνωρίσῃ τώρα ποὺ θὰ ἔλθῃς ἐδῶ. Ἐγκρίνω τὸ σχέδιο τῶν σπουδῶν σου κι' εὐχομαι κάθε ἐπιτυχία. Λυσόχαρτο ἔστειλα.

Καπετὰν Ἄγρα καὶ *Πανελλήνιε Πόθε*, ὡραία ἐκπληξη τὸ κοινό σας γράμμα. Ἂν ἐσεῖς, μολονότι ξαδέρφια, δὲν ξέρατε πὼς εἴσαστε Διαπλασόπουλα, ἐγὼ δὲν ἤξερα πὼς εἴσαστε ξαδέρφια. Εἶδα τί ὡραῖα περνᾶτε στὴ Λίμνη καὶ σᾶς εὐχαριστῶ ποὺ θὰ φροντίσετε ἐκεῖ γιὰ τὴ διάδοσή μου. Ἐσὺ λοιπόν, *Καπετὰν Ἄγρα*, ἤσουν ὁ «ἀνώνυμος» τῶν Εὐσήμων; Κοίταξε, στὰποτελέσματα τοῦ 1940, θᾶχῃς πολὺ περισσότερα ἀπὸ 35.

Ναυτοπούλα, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο, καθὼς θὰ εἶδες σοῦ ἐνέκρινα. Ἦταν καιρὸς νὰ μπῇς καὶ στὴν κίνηση, ἀφοῦ μὲ διαβάζεις 4 χρόνια — ἀπὸ ὀκτώμισυ χρονῶν δηλαδὴ—κι' ἔχεις γιαγιά, μητέρα κι' ἀδελφὲς πολλὲς Διαπλασοπούλες. Ὁ κ. Φαΐδων, ὁ Ἀνανίας κι' ἡ Κυρὰ-Μάρθα σ' εὐχαριστοῦν γιὰ τὰ καλὰ λόγια.

Ἀργυρὰ Πανσέληνε, *Χρυσόπτερε Ἀετέ*, ποὺ ἄργησες νὰ μοῦ ξαναγράψῃς, *Ὑδραιόπουλο*, *Δοξασμένη Ὕδρα*, *Κίτρινη Ἀράχνη*, *Ἀπόλλων τοῦ Μπελβεντέρε*, *Τάϋ Σῆ*, *Σίφουνα* μὲ τὸ ὄγδοο ξεσπάθωμά σου, *Σταραβόξυλο* καὶ *Σπίθα* καλά μου παιδιά, καὶ τὰ δικά σας ὡραῖα γράμματα διάβασα μὲ μεγάλη εὐχαριστήση, ἐξετέλεσα καὶ τὶς παραγγελίες σας, ἀλλά, ἐλλείψει χώρου, δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἀπαντήσω καὶ χωριστά.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Αἴμων, ἀ. (ΤΑ). Ἀγριάνθρωπος, ἀ. (ΝΣ). Ἄσπρος Ράν, ἀ. (ΜΤ). Πολυλογοῦ, κ. (ΕΚ). Χαραυγή, κ. (ΑΤ).

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ὡς σήμερα ἔλαβα καὶ τὰ ἑξῆς:

«Ἡ ὄψις τοῦ Γυμνασίου κατὰ τὰς εἰσιτηρίους ἐξετάσεις», «Δὲν ἔπρεπε», «Γαλήνη», «Βαρκάδα», «Ὁ ἥλιος ὁ ἀρβανίτικος», «Βράδυασμα», «Ἀδέσποτος Γάτος», «Πῶς γνώρισα τὴ φιλία», «Νεογέννητο», «Ἡ χαρὰ ποὺ φέρνει ἡ Διάπλασις», «Τὸ νησάκι μου», «Ἕνας ψαράς», καὶ διάφορα τῆς *Πειραιώτισσας* ποὺ εἶναι ὅμως γιὰ τὶς ἄλλες σελίδες τοῦ φύλλου καὶ θὰ διαλέξω τὰ πιὸ κατάλληλα.

Ἀπορρίπτονται: (μὲ λίγα λόγια γιατὶ ἔχουν μαζευτεῖ δύο μηνῶν ἀπορρίψεις). «Ἀπορρίψεις» τοῦ *Δωδωναίου*. Δὲν φαντάζομαι νὰ ἴσως κτυπήσῃ «σὰν κεραυνὸς θανάσιμος» αὐτὴ ἡ ἀπόρριψη, οὔτε νὰ πέσῃ ἀποκαμωμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα». "Ας ἰδῇ, καλύτερα, τί κομμάτια δημοσιεύω συνήθως κι' ἂς προσπαθῇ νὰ γράφῃ ὄμορφα, ἀνάλογα, κατάλληλα...—«Πόλεμος-Εἰρήνη» τοῦ *Π. Δ.* Ἀκατάλληλο γιὰ τὴ σημερινὴ περίσταση.—«Νύχτα» τῆς *Δόξ. Ὑδραος*. Ἀτεχνο πρωτόλειο. Νὰ μᾶς στείλῃ κάτι ποὺ θὰ ἔχῃ γράψει τώρα.—«Ὁ χρόνος κυλᾶ» τῆς *Σόβιας*. Πῶ πῶ τί ἀπαισιόδοξο. Ἀπορῶ πῶς παιδιὰ ποὺ ἔχουν ὅλη τὴ ζωὴ μπροστά τους μποροῦν νὰ γράφουν τέτοια πράγματα.—«Σκέψεις» τοῦ *Ἀπόλλωνος τοῦ Μπελβεντέρε*. Ἀκατάλληλες.—«Ὁ ζητιᾶνος» τοῦ *Γκρέκο*. Πολὺ θλιβερὴ περιγραφὴ ποὺ δὲν ἀφήνει καμμιὰ ἀπήχηση. Γιὰ νὰ κάνουν ἐντύπωση τέτοιες περιγραφὲς θέλουν γράψιμο ἀπὸ τεχνίτη. —«Θέλω» τοῦ *Σανθοῦ* *Ἱππότη*. Νόστιμο τὸ θέμα, ὕστερεῖ πολὺ στὴν ἐκτέλεση καὶ κατὰ τὸ μέτρο καὶ κατὰ τὶς ὁμοιοκαταληξίες.—«Ἕνας χρόνος πέρασε» τοῦ *Δίου*. Πολὺ κοινὰ γραμμένο.«Ἕνα τέχνασμα τοῦ Ραμπέλαι» τῆς *Μαίμουδέτσας*. Ὄχι ἰδιαιτέρως νόστιμο.—«Τρελλὴ ζωή». Ἤθελε κάπως ζωηρότερο καὶ ζωντανότερο γράψιμο. Τὸ σκίτσο καλὸ στὴν ἐκτέλεση, ἀλλὰ πετροπόλεμος μ' ἕνα μονάχα πρόσωπο ἀπὶ σκηνῆς εἶναι μάλλον. . . μαγικὴ εἰκών! Νὰ ξαναταλῇ διορθωμένο.— «Νύχτα σ' ἕνα χωριὸ» τῆς *Νάϊ Ντοῦζε*. Ὑπερλυρικό. Κάνετε πιὸ ἁπλὲς περιγραφές. Μεγαλύτερη φειδὼ στὰ ἐπίθετα.—«Τ' ὄνειρό μου» τοῦ *Τιτᾶνος*. Νόστιμο, ὕστερεῖ πάρα πολὺ στὴν ἐκτέλεση.

Ἔχω στὰ χέρια μου ὅσα κομμάτια ἔλαβα μετὰ τὴν 20ῃ Ἰουνίου.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Χελιδονάκι* (περαστικὰ τὸ χέρι· τὸ σκίτσο σου πολὺ καλό· γιὰ τὸ ποίημα θὰ σοῦ πῶ ἅμα τὸ διαβάσω· περιμένω) *Κρητικοπούλαν* (ἔστειλα 13 τετράδια· περιμένω γράμμα σου ἀπὸ τὴν ἐξοχή)· *Νάϊ Ντοῦζε* (θὰ σοῦ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο, περίμενε) *Παπουτσωμένον Γάτον* (σὲ

συγχαίρω ποὺ ἤλθες πρῶτος καὶ μὲ τόσο καλὸ βαθμό· περιμένω τὶς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴν κατασκήνωση') ***Κόμητα Μόντε Χρῖστον*** (ἐγκάρδιες εὐχὲς γιὰ τὰ γενέθλιά σου· λυσόχαρτο ἔστειλα') ***Μικρὸν Ἀεροπόρον*** ('Οδηγὸ καὶ τετράδια ἔστειλα· τὸ Π.Πνεῦμα γράφεται χωριστά· στεῖλε καὶ κανένα κομμάτι νὰ ἰδοῦμε') ***Μᾶρκον Μπότσαρην*** (εὖγε ποὺ πῆρες τὸν πρῶτο βαθμό· μὲ τέτοιο ὄνομα δὲν ἔχω κανένα· ἀλλὰ ποῦ ξέρω γιατὶ ἡ ***Μπούλυ*** δὲν ἀνταποκρίθηκε στὴν αἴτησή σου;) ***Φοῖβον*** (ἔλαβα, ἔστειλα· ἡ ***Π.Ι.*** δὲν εἶναι)· ***Μύρωνα*** (ἔχει καλῶς') ***Μπουμπουλ*** (εὔχομαι καὶ περιμένω') ***Ὀνειροπόλον τοῦ Ταϋγέτου, Ἴσιδα*** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν ***30*** Ἰουλίου θὰ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 292ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τῶν Ἀσκήσεων τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 10 Ὀκτωβρίου

452. Δεξίγριφος

Κάπου ἔγινε ἀνταρσία
Μὰ μὲ π ρ ό θ ε σ η καλή·
Καὶ νά, τώρα ἡ Ἐκκλησία
Μιὰ λαμπρὴ κάνει γιορτή.

Κεφαλλωνίτικα Ἔλατο

453. Συλλαβόγριφος

Στ' ἄρθρα θὰ βρῆς τὸ πρῶτο μου,
Ἐπίρρημα εἶναι τἄλλο,
Κι' ἕνα πουλὶ γεννοῦν τὰ δυὸ
Μ' ὡραῖα φτερά, μεγάλο.

Κεφαλλωνίτικα Ἔλατο

454. Τονόγριφος

Ρῆμα κοινὸ καὶ στὴν κοινή,
Μ' ἂν κατεβάσουμε τὸν τόνο,
Στῆς Καρχηδόνος θ' ἀνεβῇ
Τὸν ξακουσμένο παλιὸ θρόνο.

Κεφαλλωνίτικα Ἔλατο

455. Αἴνιγμα

Ἀναρριχώμενο φυτὸ
Τὸ ἀρσενικό μου.
Ἔξυπνο ὁλόμαυρο πτηνὸ
Τὸ θηλυκό μου.

Μαχαρανὴ

456. Ἐξάγωνον

* * * = Υἱὸς τοῦ Νῶε.
* * * * = Αἰχμηρόν,
* * * * * = Πόλις τῆς Ἀραβίας.
* * * * * = Ἔντομον ὀχληρόν.
* * * * = Θεότης.
* * * = Πτηνὸν ᾠδικόν.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Μαχαρανὴ

457. Κρυπτογραφικὸν

12345678 = Ἀρχαῖος ποιητής.
2815325 = Κράτος.
32378 = Ἀρχ. βασιλεύς.
45325 = Κράτος.
54625378 = Ρωμ. αὐτοκράτωρ.
654273 = Χημικὸν στοιχεῖον.
7816273 = Θρεπτικόν.
812378 = Πτηνόν.

Δοξασμένο Ἀκρωτήρι

458—463. Μαγικὸν Γράμμα μὲ Διπλὸ Κεφάλι.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

πρός, γένος, ἔπος, ἔριον, βέλος, Κύρος.

Εἰς τὰς σχηματισθησομένας λέξεις νὰ προστεθῇ ἀπὸ ἓν γράμμα ὡς κεφαλὴ καὶ νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, τὰ ἀρχικὰ τῶν ὁποίων νὰ ἀποτελοῦν νῆσον τοῦ Αἰγαίου.

Δοξασμένο Ἀκρωτήρι

464. Διπλῆ Ἀκροστιχὶς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον λυρικὸν ποιητήν, τὰ δὲ τρίτα γράμματα ὁμηρικὸν βασιλέα:

1, Μουσικὸν ὄργανον· 2, Ξένον νόμισμα· 3, Πρωτεύουσα πολιτισμένου κράτους τῆς Ἀφρικῆς· 4, Ἄλλος ἀρχαῖος λυρικός· 5, Ποῦς τοῦ ἀρχαίου στίχου· 6, Ἀρχαῖον νόμισμα· 7, Ἀρχαία περίφημος πόλις.

Σκιὰ

465. Μικτὸν

λης — ου — τρς

Σκιὰ

466. Γρῖφος

```
      ΗΗΗΗ      Η        ε
      Η   Η     ΗΗ     ε   ε
ὠώ! φ 1 Η   Η   Η Η      τ'
      Η   Η   ΗΗΗΗ     ε   ε
      Η   Η   Η Η      ε
```

Δοξασμένο Ἀκρωτήρι

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 22

257. Λάϊος (λᾶ, Ἴος). — 258. Γάϊος-γάμος. — 259. Ἀχρὶς - χάρις — ράχις.— 260. Ἡ περισκωμένη. —261.

```
Λ Ο Μ Β Α Ρ Δ Ι Α
Ο   Α   Ν   Υ   Ι
Μ Α Ι Α Ν Δ Ρ Ο Σ
Β   Α   Α   Ρ   Α
Α Ν Ν Α Σ, Ν Α Υ Σ
Ρ   Δ   Ν   Χ   Ι
Δ Υ Ρ Ρ Α Χ Ι Ο Ν
Ι   Ο   Υ   Ο   Α
Α Ι Σ Α, Σ Ι Ν Α Ι
```

262. Ὁ Ἀρκάδιος, ἡ Ἀρκαδία, τὸ Ἀρκάδιον.—263. ΡΗΝΟΣ (Ρούθ, σΗμαία, ΠηΝειός, πόλΟς, ρανίΣ). — 264. Ὅμοιος ὁμοίῳ ἀεὶ πελάζει. — 265. ***Μέγας εἶσαι, Κύριε.*** (μέγα σὺ σὲ κιρ, υἱέ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Μ' — 543]

«Περισκόπιο», Μπράβο! «ντορίζετε» ὑπεραρκετά !.—Ταυρομάχε, «πανλυτήριο» ἢ σχεδὸν — πανλυτήριο ; . . .

ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

[Μ' — 544]

Συνεχίζω ἀλληλογραφία καὶ ἀνταλλαγὴ Μ.Μ. μὲ Διαπλασόπουλα-ες 14—16 ἐτῶν. Ξανθὲ Ἱππότη εὐχαριστῶ. Τετράφυλλο Τριφύλλι γράμμα δὲν ἔλαβα. Εὐχαρίστως δέχομαι ἀλληλογραφία καὶ Μ.Μ. Στεῖλτε : Ἀγγελικὴ Πομόνη, Τρίτωνος 9. Παλαιὸν Φάληρον.

Ἀνώνυμη Διαπλασοπούλα

[Μ' — 545]

Μπαίνοντας στὸν διαπλασιακὸ κύκλο δὲν χαιρετῶ κανένα ! Δυὸ φορὲς δὲν χαιρετῶ τὸν σύλλογο «***Περισκόπιο***» ἀφοῦ ὅλοι ὁμολογοῦν πὼς δὲν ἀξίζει τίποτε... Οὔτε τὸν ***Μενχὶρ*** προτοῦ μεγαλώσει.. Οὔτε τὴν ***Γκλόρια***, ποὺ θέλει νὰ μᾶς παραστήσῃ τελευταῖα τὴν σπουδαία... Δὲν παρατᾶς, καϋμένη, τὴν ***ἀνύπαρκτη γενναιότητα!..*** Χθὲς ἀκόμα σὲ βλέπαμε νὰ κρατᾶς τὴ μαμὰ σου ἀπ' τὸ φουστάνι γιὰ νὰ μὴ ***χαθῇς !*** Θέλεις τώρα νὰ τὰ λέμε γιὰ νὰ μᾶς μαθαίνουν κι' οἱ ἄλλοι ; ;. . .

ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ

[Μ' — 546]

Διαπλασόπουλα-ες, ἀλληλογραφῶ μὲ ὅλους-ες σας. Δ/σις: (Μ' 409). Γαζία, Δακρυσμένο Χαμόγελο, Ποδηλάτρια, Γκλόρια, ἔστειλα. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΔΙΑΚΟΣ

[Μ' — 547]

Ἀλτ!! Σιδερένιο Χέρι = Φαρακλός. Ἔ! . . Μάκη (!!!).

ΜΕΘΥΣΜΕΝΗ ΒΑΡΚΟΥΛΑ, ΑΙΘΕΡΙΑ ΜΟΥΣΙΚΗ

[Μ' — 548]

Ἀποσύρομαι ἀπὸ Δημοψηφίσματος Ἰδεώδους. Λόγοι ἀνώτεροι. «Κατάσκοποι», τόν. . . Ὀκτώβριο !!!

Γελαστὸς Ἀντιπλοίαρχος

[Μ' — 549]

Βασίλισσα τῶν Ρόδων, φαίνεται ὅτι τὸ Δεκέμβριο εἶχα πέσει σὲ λήθαργο. Γιὰ νὰ συνέλθω ἦλθε καὶ μὲ πῆρε τῶν Α' Βοηθειῶν. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ σᾶς εὐχαριστῶ διὰ ἀφορμὴν πρὸς αὐτοκινητάδα.

ΓΕΡΟΣ ΤΟΥ ΜΩΡΙΑ

[Μ' — 550]

Ἀος Διαγωνισμὸς ***Ἀλκυόνος - Βοναπάρτου:*** «Πῶς βλέπετε τὴ Διάπλασι ;» Ἀπαντήσατε εἰς παῖζον λόγον ἢ ἐμμέτρως. Συμμετοχὴ δδραχμος. Προθεσμία 1 Ὀκτωβρίου. Βραβεῖα : 1ον τόμος Διαπλάσεως. 2ον καὶ 3ον ἐκλεκτὰ βιβλία. Διεύθυνσις: (Μ'—441).

[Μ' — 551]

Ἐξακολουθῶ ἀλληλογραφία κι' ἀνταλλαγὴ τετραδίων. Δ/σις : Τάσον Ἀλεξανδρόκουλον, Σταυροπήγι Εὐρυτανίας. Ἀλκυών, νὰ περιμένω ; Δοξασμένο Ἀκρωτήρι, Σίφουνα, ἔστειλα γράμματα χωρὶς νὰ πάρω ἀπάντηση. Ἀδολάρ, ἔστειλες;

Ἄσπρος Γλάρος

[Μ' — 552]

Γέρο τοῦ Μωριᾶ, ἡ Δ/σις μου εἶναι ; Δὶς Δωρὶς Χρηστίδου, Παπαδιαμαντοπούλου 14, Ἀθῆναι. ***Πίστις—Πατρὶς***

[Μ' — 553]

Καπετὰν Τρομάρα, γιατὶ ζητᾶς νὰ κάνουμε τόπο ; Εἶσαι τόσο χοντρός ; ***Πράσινο Ἄλογο,*** στὸ ἄτ παζὰρ νόμισες πὼς θρίσκεσαι καὶ μᾶς δείχνεις τὰ δόντια ;Καὶ τί σπουδαῖο ἔκανες τελοσπάντων γιὰ νὰ περιμένῃς ἀντίσταση ; ***Διαπλασόπουλα, γρηγορεῖτε !*** Ἂν συμμαχήσουν αὐτοὶ οἱ δύο γενναῖοι, εἴμαστε ὅλοι χαμένοι ! !

ΤΡΙΣΚΑΤΑΡΑΤΟΣ

[Μ' — 554]

Ἀηδόνι τῆς Τήνου: ἡ διεύθυνσις σὲ ξεγέλασε. . . ἡ τορπίλλη σου ἠστόχησε διατὶ διηύθυνε ὁ

ΜΕΛΛΩΝ ΝΑΥΑΡΧΟΣ

Γ.Γ. Πάρε κανένα. . . θερμόλουτρα νὰ συνέλθῃς ! ! !

[Μ' — 555]

Διαπλασόπουλα-ες τῆς Πεντέλης τῶν 15 ἐτῶν, θέλετε νὰ γνωριστοῦμε; Ἀφῆστε ἀνακοίνωσή στὸ καφενεῖο «Λεῦκαι» διὰ ***Μικρούλα Τραλαλά***

[Μ' — 556]

Ὁποια Διαπλασόπουλα - ες, ἡλικίας 13—16 ἐτῶν, ἐπιθυμοῦν ἀλληλογραφία μ' ἕνα ***ἱππότη,*** νὰ στεῖλουν στὴ Διεύθυνση (Μ 480).

Ξανθὸς Ἱππότης

[Μ' — 557]

Ἀνακοινώσεις: Σὲ κάθε ἀγγελία, γράμμα, ἢ ὅ,τι δήποτε ἄλλο, ὅπου τὸ ψευδώνυμό μου εἶναι παραφθαρμένο...δὲν δίνω σημασία καὶ ἀπάντησι.

ΓΕΡΟΣ ΤΟΥ ΜΩΡΙΑ

[Μ' — 558]

Τριφύλλι : καὶ τετραδιάκι «μωρόν» ; . . Γαρδένια : γράμμα χωρὶς τόνους, ὄχι ὅμως ἄτονο . . .— Ἰδεώδες : ὑπερχιλιάσανε . . .—

ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

Τύποις Σεργιάδου